

Arrest

**nr. 345 860 van 28 april 2026
in de zaak RvV X II**

Inzake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. DE WOLF
Louizalaan 54/3de verd.
1050 BRUSSEL**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 10 januari 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 december 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 februari 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 maart 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat K. ROEKENS *loco* advocaat P. DE WOLF.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn en België te zijn binnengekomen op 8 augustus 2021, dient op 9 augustus 2021 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Nadat een vragenlijst wordt ingevuld en ondertekend, wordt het dossier van verzoeker op 31 maart 2022 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS), waar verzoeker gehoord wordt op 22 september 2023.

1.3. Op 13 december 2024 neemt de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Dit is de bestreden beslissing waarin het feitenrelaas wordt weergegeven als volgt:

“U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Pashtoun-etnie te zijn. U bent moslim van soennitische strekking. U bent geboren in het dorp Pirzabad in de provincie Laghman, waar u heel uw leven heeft gewoond. U ging niet naar school maar volgde wel een jaar lang koranlessen in de moskee. Bij aankomst in België verklaarde u minderjarig te zijn.

Uw vader had samen met zijn broer gronden gekocht die ze gezamenlijk gebruikten en bewerkten. Uw vader stierf ongeveer acht jaar vooraleer het probleem begon, na de dood van uw vader had u geen problemen. Toen uw vader ongeveer acht jaar was overleden, hebben uw neven – die banden hadden met de taliban - uw broer, die werkzaam was binnen het Afghaanse leger en lid was van de commando's, vermoord. Toen de oogst gedaan was, wou u uw deel van de opbrengst van de grond krijgen, maar uw neven weigerden dit te geven. De ouderen van het dorp gingen met hen praten en trachtten om u uw deel van de opbrengst te laten krijgen, uw oom en neven weigerden echter om u uw deel te geven. Na de dood van uw broer ontving u ook twee brieven van de taliban, in de eerste brief werd u gevraagd om u bij hen te voegen, de schoonvader van uw broer liet u echter niet gaan. In de tweede brief werd u bedreigd, de taliban stelden dat u ook vermoord zou worden net als uw broer indien u de gronden niet aan uw neven zou geven. Uiteindelijk stuurde de schoonvader van uw broer u weg. Na de val van de overheid kwamen de taliban naar de schoonvader van uw broer en sloegen hem omdat hij u had weggestuurd, de taliban namen hem mee en hij werd gedurende drie maanden gevangen gezet.

U bent rond augustus 2019 vertrokken uit Afghanistan. Uw reis via Pakistan, Iran, Turkije, Griekenland, Macedonië, Servië, Hongarije, Oostenrijk, Italië en Frankrijk heeft ongeveer twee jaar geduurd. U heeft in Oostenrijk op 10 juli 2021 een verzoek om internationale bescherming ingediend. U reisde echter door naar België. U kwam in België aan op 8 augustus 2021 en u heeft hier een dag later een verzoek om internationale bescherming ingediend. Bij een terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten voor: uw eigen 'taskara' (Afghaans identiteitsbewijs) en een kopie van de 'taskara' van uw broer, certificaten en werkdocumenten van uw broer, de militaire identiteitskaart van uw broer, foto's van uw overleden broer, een foto waar u samen met uw broer zou opstaan, een foto aan het graf van uw broer en foto's van de schoonvader van uw broer.”

2. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 tot 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 4 van de van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: de Kwalificatierichtlijn of richtlijn 2011/95/EG), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de beginselen van behoorlijk bestuur, met name het zorgvuldigheidsbeginsel, de materiële motiveringsplicht en het redelijkheidsbeginsel.

Vooreerst gaat verzoeker in op de vluchtelingenstatus. Uit het betoog van verzoeker blijkt dat hij niet akkoord is met de weigeringsmotieven in de bestreden beslissing aangaande zijn vluchtrelaas. Hij tracht enkele weigeringsmotieven te weerleggen of te verklaren. Hij stelt dat verweerder doorheen de bestreden beslissing getuigt van een gebrek aan inrekeningneming van de culturele context van het dossier, dat verschillende elementen steeds weer met een westerse bril worden geïnterpreteerd zonder enige beschouwing van hoe het er ter plaatse aan toe gaat, dat de inrekeningneming van de culturele context nochtans centraal staat en een principe is dat deel uitmaakt van de basisbeginselen die doorheen de asielprocedure dienen te worden toegepast en dat bij gebrek hieraan steeds het risico bestaat ethnocentrisme toe te passen. Verzoeker is van oordeel dat verweerder de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas grotendeels baseert op zijn onnauwkeurige en onjuiste analyse en op veronderstellingen.

Verzoeker gaat verder met een theoretische uitleg over de samenwerkingsplicht, de beoordeling van een verzoek om internationale bescherming en de bewijslast. Hij stelt dat zijn relaas geloofwaardig is en bijgevolg de criteria van artikel 48/6, §4 van de Vreemdelingenwet ontmoet, dat het gebrek aan documentaire bewijsstukken niet volstaat om een relaas als ongeloofwaardig te beschouwen.

Voorts houdt verzoeker een theoretisch betoog omtrent het voordeel van de twijfel.

In ondergeschikte orde vraagt verzoeker dat hem subsidiaire bescherming wordt toegekend.

Verzoeker bespreekt op omstandige wijze de huidige ontwikkelingen in Afghanistan, waarbij hij onder meer wijst op zijn verwesterd profiel en het feit dat hij reeds drie jaar in België verblijft. Hij gaat in op het talibanbeleid en de veiligheids- en humanitaire situatie in Afghanistan. Doorheen zijn verzoekschrift verwijst verzoeker naar en citeert hij fragmenten uit algemene landeninformatie, de notities van zijn persoonlijk onderhoud, persartikels en 's Raads rechtspraak.

Verzoeker licht, betreffende zijn voorgehouden verwestering, nog *in concreto* toe dat hij bijna drie jaar in België is, dat hij volledig geïntegreerd is en enkel nog de westerse waarden deelt, dat hij, naast zijn gewijzigde waarden en normen, ook een relatie heeft met een 'ongelovige', dat hoewel dit in de westerse cultuur als normaal wordt beschouwd, het onder Afgaanse waarden en normen absoluut verboden is om een relatie te hebben zonder gehuwd te zijn en al zeker niet met een niet-moslim. Verzoeker stelt dat gezien de taliban een uiterst strikte interpretatie van de islam aanhangen, niet kan worden betwist dat zij dergelijke 'haram-zaken' zwaar bestraffen. Hij betoogt dat er geen enkele twijfel kan bestaan dat hij verwesterd is.

In uiterst ondergeschikte orde vraagt verzoeker de bestreden beslissing te vernietigen.

3. Nieuwe stukken

3.1. Verweerder legt op 2 maart 2026 een aanvullende nota neer (rechtsplegingsdossier, stuk 7) op grond van artikel 39/76, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, waarin gerefereerd wordt aan volgende nieuwe stukken, waarvan de weblink wordt vermeld:

- UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023;
- EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026.

Daarnaast verwijst verweerder in zijn aanvullende nota, met vermelding van de weblink, naar volgende stukken waaraan reeds werd gerefereerd in de bestreden beslissing:

- EUAA, *COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 4 november 2022;
- EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022;
- EASO *Afghanistan Country Focus*, januari 2022;
- EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023;
- EUAA, *Country Guidance: Afghanistan*, mei 2024;
- EUAA, *Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city*, augustus 2022;
- EASO, *Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City*, augustus 2020;
- EUAA, *Afghanistan: Targeting of individuals*, augustus 2022;
- CEDOCA, *COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*, 14 december 2023;
- EUAA, *COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 2 februari 2024;
- EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024.

3.2. Verzoeker legt op 5 maart 2026 een aanvullende nota neer op grond van artikel 39/76, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, waarin hij vooreerst ingaat op zijn medische toestand. Verzoeker licht toe dat hij wordt opgevolgd op de dienst neurochirurgie naar aanleiding van een zwelling in de pariëtale kwab van de schedel, ontstaan na een val enkele jaren geleden, dat op 31 augustus 2021 een echografie werd uitgevoerd wegens een palpabele zwelling, dat het onderzoek een onderhuidse, ovale, gedeeltelijk samendrukbare massa met lichte interne vascularisatie aantoonde, met afmetingen van 2,1 cm op 1,3 cm op 2,3 cm, gelegen oppervlakkig ten opzichte van de musculatuur, dat de voorkeurdiagnose een epidermoïde inclusiecyste, een goedaardige zwelling was, dat hij op 21 februari 2022 door dokter C. in consultatie werd gezien op de dienst algemene chirurgie, dat gezien de voorgeschiedenis en de aanwezigheid van de zwelling een neurochirurgisch advies werd aanbevolen voor verdere opvolging en mogelijke behandeling, dat hij op 29 april 2022 op de dagkliniek van de neurochirurgie werd gezien, dat op dezelfde dag onder lokale anesthesie een subcutaan lipoom in de linker temporale regio werd verwijderd, dat er een controleafspraak werd voorzien en de huisarts werd gevraagd de hechtingen te verwijderen 10 tot 14 dagen na de ingreep, dat uit de beschikbare medische informatie duidelijk blijkt dat hij regelmatig medisch toezicht nodig had en dat zijn toestand hem kwetsbaar maakte. Verzoeker wijst voorts op zijn integratie in België en zijn verwestering. Hij stelt dat hij bepaalde documenten betreffende zijn werk neerlegt, dat hij een attest van beroepsbekwaamheid heeft behaald dat hem in staat stelt te werken in een slachthuis, dat het werk dat hiermee mogelijk is niet voldoet aan de rituele slachtpraktijken volgens de islam, dat hij hierdoor, in geval van terugkeer naar Afghanistan, in een situatie zou terechtkomen die zowel zijn religieuze overtuigingen schendt als zijn persoonlijke veiligheid in gevaar brengt, dat zijn beroep zijn angsten in geval van terugkeer versterkt en dat een overzicht van de huidige situatie in Afghanistan hem geen geruststelling biedt. Verzoeker gaat vervolgens in op de "Antiwesterse standpunten van de Taliban en humanitaire crisis Afghanistan". Hij verwijst

naar een rapport van 2023 van Freedomhouse waarin deze organisatie bezorgd is om de antiwesterse mentaliteit en Afghanistan een 8/100 geeft voor vrijheden, naar een mededeling van 7 november 2023 van de Secretaris-Generaal van de Verenigde Naties waarin het volgens verzoeker pijnlijk duidelijk wordt dat het talibanregime uitermate strikt is, waarbij hij uit dit rapport en mededeling citeert alsook uit rapporten van 2023 van HRW. Hij stelt dat de situatie er niet op verbeterd wat ook bewezen wordt door de beslissing van de VN Veiligheidsraad om een Special Envoy te sturen naar Afghanistan, dat Amnesty International in haar wereldjaarrapport van 2022/23 stelt dat de combinatie van de economische crisis in Afghanistan, de internationale isolatie en de macht van de taliban voor een uiterst gevaarlijke combinatie zorgen om mensenrechten te waarborgen, dat een van de voorbeelden, wat ook hij vreest, buitengerechtigde executies zijn van mensen die de regels van de taliban niet volgen, dat de Europese Unie het recent heeft over de humanitaire crisis die er heerst in Afghanistan, waarbij hij citeert uit een artikel op de website van “*European Civil Protection and Humanitarian Aid Operations*” van de Europese Commissie en stelt dat de autoriteiten niet alles in hun macht doen om de bevolking te beschermen, dat hoewel het land zich reeds in een ernstige humanitaire en mensenrechtelijke crisis bevindt, dit de komende tijd alleen maar erger zal worden door de beslissing van Pakistan om Afghansen, die eindelijk een veilige plek hadden gevonden, terug te deporteren naar het land dat ze zijn ontvlucht, waarbij hij wijst op de verschillende bronnen die hierover rapporteren. Verzoeker stelt dat in januari 2026 de situatie zorgwekkender is dan ooit, dat de recente ontwikkelingen wijzen op een verdere verzwakking van fundamentele waarborgen en een voortdurende verslechtering van het juridische en veiligheidskader, waardoor de reeds alomtegenwoordige risico's voor de bevolking nog verder worden vergroot, waarna hij citeert uit een persartikel van Rawadari. Hij meent dat gelet op al deze elementen blijkt dat het momenteel geldende juridische kader een geïnstitutionaliseerd systeem van willekeur, repressie en geweld verankert, dat onvermijdbaar is met de meest fundamentele internationale mensenrechtennormen, dat in een dergelijke context een verzoeker die als verwesterd wordt beschouwd, die zijn onenigheid met het regime heeft geuit en om die reden het land heeft verlaten, bij een terugkeer een reëel, persoonlijk en bijzonder ernstig risico loopt, dat zijn profiel gemakkelijk kan worden gelijkgesteld met dat van een opposant of een zogenaamd ‘afwijkend’ individu, waardoor hij wordt blootgesteld aan willekeurige arrestaties, mishandeling, gedwongen bekentenissen en zelfs lijfstraffen of de doodstraf, zonder enige waarborg van een eerlijk proces, dat de dreigingen derhalve noch hypothetisch noch abstract zijn, maar concreet, actueel en van uitzonderlijke ernst, dat na de inname van Kabul in augustus 2021 de taliban-autoriteiten geleidelijk aan een regime geconsolideerd hebben dat is gebaseerd op een bijzonder strikte interpretatie van de sharia en een geïnstitutionaliseerde ‘zedepolitie’, dat daarbij kan gewezen worden op de toenemende regulering van het uiterlijk en het gedrag van mannen via de wet inzake de bevordering van de deugd en de voorkoming van het kwaad, op handhavingspraktijken die worden gekenmerkt door willekeur, detenties en lijfstraffen, en op een gerechtelijke en procedurele omgeving die de minimale waarborgen van een eerlijk proces niet garandeert. Verzoeker meent dat deze elementen bijzonder relevant zijn voor de analyse van het risico bij terugkeer van mannen die meerdere jaren in Europa hebben verbleven, in het bijzonder wanneer hun uiterlijk, gewoonten of sociale codes als ‘verwesterd’ of niet-conform kunnen worden beschouwd, zoals in zijn geval, dat bovendien zich *in casu* werkelijk een probleem van verwestering, minstens gepercipieerde verwestering, stelt, dat een terugkeer naar Afghanistan voor hem eenvoudigweg ondenkbaar is, gezien het risico om als ‘verwesterd’ te worden geïdentificeerd en dus het risico te worden vervolgd in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet wel degelijk bestaat, dat hij dus dient erkend te worden als vluchteling. Hij vervolgt dat hij, in ondergeschikte orde, de subsidiaire beschermingsstatus moet krijgen op grond van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, dat de bestreden beslissing – minstens en in uiterst ondergeschikte orde – nietig verklaard moet worden teneinde verder onderzoek te doen naar de situatie in Afghanistan in het algemeen en de provincie van herkomst van verzoeker in het bijzonder. Hij meent dat de door hem aangebrachte nieuwe elementen en documenten wel degelijk een onmiddellijke erkenning rechtvaardigen. Hij wijst erop dat de recente berichtgeving vanuit Afghanistan meer dan zorgwekkend is, dat uit de bijgebrachte informatie van HRW voor wat betreft de situatie van schoolgaande jongeren blijkt dat het risico in geval van terugkeer vaststaand is, dat de ‘rule of law’ niet geldt in Afghanistan, dat ook om die reden zijn vrees bijzonder actueel blijft, dat in deze context ook gewezen wordt op de recente bezorgdheden geuit door Richard Bennett, Speciaal Rapporteur van de Verenigde Naties inzake de mensenrechtensituatie in Afghanistan, die heeft gewaarschuwd dat gedwongen terugkeer naar Afghanistan betrokkenen blootstelt aan ernstige mensenrechtenschendingen, dat hij benadrukte dat Afghanistan bijzonder onveilig blijft voor vele terugkeerders, in het bijzonder voor personen die als verwesterd worden beschouwd of geassocieerd worden met buitenlandse waarden, instellingen of levensstijlen, dat hij er tevens op wees dat de humanitaire situatie kritiek blijft, gekenmerkt door voedselonzeekerheid, economische instorting en een drastische inperking van de civiele ruimte, dat Asylus vaststelt dat bepaalde praktijken of ‘kenmerken’ als niet-conform kunnen worden beschouwd door de aanwezige autoriteiten of feitelijke machthebbers, dat het onder meer een zogenaamd ‘westers’ kapsel, een te korte of afgeschoren baard, kleding die als te kort of te strak wordt beoordeeld en meer in het algemeen elke uiterlijke verschijning die een verbondenheid met of gelijkenis vertoont met niet-moslims, betreft, dat de door Asylus geraadpleegde bronnen aangeven dat deze elementen deel uitmaken van een systeem dat erop gericht is de ‘imitatie’ van een cultuur die als vreemd of strijdig met de opgelegde religieuze en sociale normen wordt beschouwd, te voorkomen. Verzoeker wijst erop dat hij reeds meerdere jaren op het Belgische grondgebied verblijft en volledig een verwesterde levensstijl heeft aangenomen, dat zijn uiterlijk, zijn

kledinggewoonten en zijn integratie in een Europese culturele omgeving precies overeen stemmen met de kenmerken die volgens de bronnen aanleiding kunnen geven tot argwaan, controle en zelfs sancties, dat in een dergelijke context een terugkeer naar Afghanistan van hem, die reeds vele jaren buiten Afghanistan verblijft en aantoonbaar sterk verwesterd is, hem zou blootstellen aan een verhoogd risico om te worden geïdentificeerd als tegenstander van de door de feitelijke autoriteiten opgelegde normen, en derhalve vervolging of een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van het Vluchtelingenverdrag of artikel 3 van het EVRM, dat hij bijgevolg zou terechtkomen in een land in crisis waar geen enkel recht gewaarborgd is en waar hij zou uitgestoten, gestigmatiseerd en waarschijnlijk gedood worden door de taliban.

Bij zijn aanvullende nota voegt verzoeker zijn medisch dossier, een arbeidsovereenkomst van bepaalde duur voor de periode van 18 juli 2023 tot 22 oktober 2023, een getuigschrift van vakbekwaamheid slachthuisactiviteiten van 15 mei 2024, individuele rekeningen van 2022-2024, loonfiches van de maanden april, mei, juni en augustus 2023 en de fiche nr. 281.10 van de jaren 2022 en 2023.

3.3. Verzoeker brengt ter terechtzitting nieuwe elementen ter kennis van de Raad. Het betreft:

- een aanvraagformulier voor een radiologisch onderzoek van zijn sinussen van 27 februari 2026;
- getuigenissen van twee vrienden, die stellen dat verzoeker een goede vriend, een vriendelijk, eerlijk en respectvol persoon is, iemand die zich goed gedraagt, anderen helpt en zich inzet voor een betere samenleving. Verzoekers vrienden stellen dat zij geloven dat hij een goede burger zal zijn en op een positieve manier zal bijdragen aan de gemeenschap;
- zijn schooldossier, waaruit blijkt dat hij de Franse taal leert.

4. Beoordeling van de zaak

4.1. Procedurele noden

In de bestreden beslissing wordt gesteld "Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u geen elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-Generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen."

In zijn aanvullende nota van 5 maart 2026 stelt verzoeker dat hij wordt opgevolgd op de dienst neurochirurgie naar aanleiding van een zwelling in de pariëtale kwab van de schedel, ontstaan na een val enkele jaren geleden, dat op 31 augustus 2021 een echografie werd uitgevoerd wegens een palpabele zwelling, dat het onderzoek een onderhuidse, ovale, gedeeltelijk samendrukbare massa met lichte interne vascularisatie aantoonde, met afmetingen van 2,1 cm op 1,3 cm op 2,3 cm, gelegen oppervlakkig ten opzichte van de musculatuur, dat de voorkeurdiagnose een epidermoïde inclusiecyste, een goedaardige zwelling was, dat hij op 21 februari 2022 door dokter C. in consultatie werd gezien op de dienst algemene chirurgie, dat gezien de voorgeschiedenis en de aanwezigheid van de zwelling een neurochirurgisch advies werd aanbevolen voor verdere opvolging en mogelijke behandeling, dat hij op 29 april 2022 op de dagkliniek van de neurochirurgie werd gezien, dat op dezelfde dag onder lokale anesthesie een subcutaan lipoom in de linker temporale regio werd verwijderd, dat er een controleafspraak werd voorzien en de huisarts werd gevraagd de hechtingen te verwijderen 10 tot 14 dagen na de ingreep, dat uit de beschikbare medische informatie duidelijk blijkt dat hij regelmatig medisch toezicht nodig had en dat zijn toestand hem kwetsbaar maakte. Ter staving voegt hij zijn medisch dossier. Ter terechtzitting licht verzoekers advocaat toe dat verzoekers hoofdletsel en zijn operatie hieraan een bijzondere kwetsbaarheid betreffen, dat hij medische zorg nodig heeft en er een medisch consult gepland staat en dat het CGVS hiermee geen rekening heeft gehouden en aldus geen geïndividualiseerde analyse heeft gemaakt. Verzoeker legt bij aanvullende nota ter terechtzitting een aanvraagformulier voor een radiologisch onderzoek van zijn sinussen van 27 februari 2026 neer.

De Raad stelt vooreerst vast dat verzoeker tijdens zijn MENA-interview op 9 augustus 2021 verklaarde hoofdpijn, pijn aan zijn linkervoet en tandpijn te hebben. Uit de "verklaring DVZ" van 27 maart 2022 blijkt dat verzoeker verklaarde dat hij een bult op zijn hoofd heeft van een val in Afghanistan van het dak, dat hij dokters heeft gezien maar niet weet wat ze zullen doen, dat het wel pijn doet. Noch bij de DVZ, noch bij het CGVS werd enig medisch stuk in dit verband neergelegd. Er dient voorts te worden aangestipt dat verzoeker bij de DVZ in de vragenlijst 'bijzondere procedurele noden' geen gewag maakte van gezondheidsproblemen die het vertellen van zijn verhaal of zijn deelname aan de procedure internationale bescherming konden bemoeilijken (vragenlijst 'bijzondere procedurele noden' van 28 maart 2022). Daarnaast heeft verzoeker ook op het persoonlijk onderhoud bij het CGVS, wanneer hem aan het begin van dit gesprek gevraagd werd hoe het met zijn gezondheid ging, geantwoord "Dank u ik ben goed" (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 2). De

Raad merkt voorts op dat de medische stukken omtrent de zwelling in verzoekers schedel en de hiervoor ondergane operatie, die verzoeker bij zijn aanvullende nota van 5 maart 2026 heeft gevoegd, dateren van meer dan een jaar voor het persoonlijk onderhoud op het CGVS en dat verzoeker geen andere stukken voorlegt waaruit zou kunnen blijken dat hij nog medische problemen had op het ogenblik van zijn persoonlijk onderhoud. Ook uit het aanvraagformulier voor een radiologisch onderzoek van zijn sinussen van 27 februari 2026 kan dit niet worden afgeleid, daar uitdrukkelijk wordt vermeld "*cacosmie depuis plusieurs mois*" (eigen vertaling: "*stankwaarneming sinds meerdere maanden*") en aldus niet blijkt dat verzoeker deze medische problematiek reeds kende op het ogenblik van zijn persoonlijk onderhoud. Uit voornoemde vermelding en de overige vermeldingen "*scan sinus*" en "*sinusite chronique?*" op het aanvraagformulier kan voorts niet worden afgeleid dat zijn actuele medische toestand enig verband houdt met voornoemde zwelling in zijn schedel. Verzoeker toont met zijn stukken niet aan dat er in zijn hoofde sprake is van een kwetsbaar profiel, noch dat anders zou dienen geoordeeld te worden over zijn procedurele noden, noch dat hij problemen zou kennen waardoor hij niet in staat zou zijn geweest om deel te nemen aan het persoonlijk onderhoud en te antwoorden op de gestelde vragen.

4.2. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de Kwalificatierichtlijn, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (hierna: richtlijn 2013/32/EU). Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op grond van artikel 39/2, §1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, §3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.3. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. Verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70). De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze.

Overeenkomstig artikel 48/6, §5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, §4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4.4. Landeninformatie

De Raad wijst er vooreerst op dat verweerder bij een aanvullende nota van 2 maart 2026 de beschikbare objectieve landeninformatie heeft geactualiseerd en aangevuld. Voorts is de Raad zich ervan bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen, zoals wordt geattesteerd door de voorgelegde landeninformatie. Bij het opstellen van de rapporten heeft EUAA daarenboven gebruik gemaakt van informatie afkomstig van zowel gouvernementele als niet-gouvernementele (internationale) organisaties. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn.

De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren.

Het betoog van verzoeker in zijn verzoekschrift van 10 januari 2025 dat *“(n)och het COI focus rapporten, noch de EASO Afghanistan security Situation rapporten”* bewijzen dat verwesterde Afghanen die terugkeren naar Afghanistan er een menswaardig leven kunnen leiden doch zelf aangeven dat in de periode van het onderzoek hier *“nog geen duidelijke cijfers over gekend waren”*, doet hierover niet anders denken, gelet op

de recentere landeninformatie die door verweerder middels een aanvullende nota van 2 maart 2026 werd bijgebracht.

De Raad houdt in zijn beoordeling rekening met de uitdagingen waarmee verschillende organisaties worden geconfronteerd in hun bronnenonderzoek, zoals hierna zal blijken. Het volstaat echter niet dat verzoeker deze pijnpunten nogmaals benadrukt, zonder *in concreto* aan te tonen dat de gehanteerde landeninformatie niet zou toelaten om over te gaan tot de beoordeling van beschermingsverzoeken van Afghaanse onderdanen.

De Raad merkt ook nog op dat de richtlijnen van UNHCR en de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren van EUAA de asielinstanties niet ontslaan van hun verplichting om, conform artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU over te gaan tot een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de feitelijke als juridische gronden.

De Raad zal zich bij de actuele beoordeling van de door verzoeker voorgehouden nood aan internationale bescherming laten leiden door de meest recente landeninformatie, *in casu* bestaande uit diverse bronnen, die zich in het rechtsplegingsdossier bevindt en die hem door beide partijen wordt aangereikt. Het verzoek van verzoeker wordt daarbij afzonderlijk en op individuele wijze onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst, alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door verzoeker zelf. Bovendien betreft het de beoordeling van de situatie in het land van herkomst van verzoeker zoals deze bestaat op het ogenblik van het vellen van het onderhavige arrest. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt namelijk in elk stadium van het verzoek om internationale bescherming. *In casu* dient te worden vastgesteld dat zowel verzoeker als verweerder een veelheid aan recente, uitgebreide en gedetailleerde landenrapporten, informatie en persartikels aanleveren die afkomstig zijn van een breed scala aan bronnen. In tegenstelling tot wat verzoeker doorheen zijn kritiek in het voorliggende verzoekschrift tracht te laten uitschijnen, oordeelt de Raad dat er te dezen en op heden wel degelijk actuele, betrouwbare, eensluidende en omvattende informatie voorhanden is die toelaat om een gedegen inschatting te maken van de situatie in verzoekers land en regio van herkomst en om tot een oordeel te komen omtrent de door verzoeker voorgehouden nood aan internationale bescherming, in het licht van deze situatie, in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Het betoog van verzoeker doet hierover niet anders denken.

4.5. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

4.6. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden.

Verzoeker werkt geenszins uit welke van de bepalingen in artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet door verweerder zou(den) zijn geschonden. Voorts geeft hij niet concreet aan waaruit deze schending zou bestaan. Bijgevolg wordt de schending van dit artikel niet op dienstige wijze aangevoerd.

Aangaande verzoekers verwijzing naar artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn wordt opgemerkt dat deze bepaling bij artikel 10 van de wet van 21 november 2017 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van verzoekers om internationale bescherming en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen werd omgezet in de Vreemdelingenwet. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens: HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffritti, punt 13, en RvS 2 april 2003, nr. 117.877). Verzoeker toont dit *in casu* evenwel niet aan. Hij kan bijgevolg de schending van artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn niet op ontvankelijke wijze aanvoeren.

Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

4.7. Beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

4.7.1. Betreffende de vluchtmotieven

4.7.1.1. Verzoeker vreest bij een terugkeer gedood te worden door de taliban, daar zijn broer door hun neven, die talibs zijn, werd vermoord omdat hij werkte bij het nationale Afghaanse leger en banden had met de Amerikanen en omdat die neven zijn deel van de gronden die zij (verzoeker, verzoekers broer en hun neven) gezamenlijk bezaten, wilden innemen, en daar verzoeker ook weigert zijn deel van de gronden aan zijn neven af te staan en de taliban in een dreigbrief stelden hem net zoals zijn broer te vermoorden indien hij dit zou weigeren.

4.7.1.2. De Raad komt na grondige analyse van het rechtsplegingsdossier en de opmerkingen van de advocaat van verzoeker ter terechtzitting, in navolging van de adjunct-commissaris, tot de vaststelling dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Vluchtelingenverdrag noch dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Zo wordt er in de bestreden beslissing op goede gronden geoordeeld dat:

“Bij een terugkeer naar Afghanistan bent u bang gedood te worden door de taliban. Onwaarschijnlijkheden, vaagheden en incoherenties maken echter dat er geen geloof kan worden gehecht aan het relaas waarop u uw vrees baseert.

Om te beginnen dient te worden opgemerkt dat u bij aankomst in België verklaarde minderjarig te zijn. Echter, overeenkomstig de beslissing die u werd betekend door de dienst Voogdij op 7 september 2021 in verband met de medische tests tot vaststelling van uw leeftijd overeenkomstig artikel 3§2, 2° en artikelen 6 - 8 van Titel XIII, hoofdstuk 6 “Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen” van de Wet van 24 december 2002, zoals laatst gewijzigd bij wet van 12 mei 2014, en die aantoonde dat u ouder bent dan 18 jaar - waarbij u een leeftijd van 21.2 jaar met een standaarddeviatie van 1.9 jaar werd toegekend - kan u niet in het minst worden beschouwd als minderjarige. (...)

Wat de vrees tegenover uw neven, en bij uitbreiding tegenover de taliban betreft, moet het volgende worden vastgesteld.

Zo blijkt uit de beschikbare informatie (het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2020 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en de EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/countryguidanceafghanistan-january-2023>) dat bepaalde personen die vroeger tot de ANSF behoorden te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties. Het CGVS betwist niet onmiddellijk dat uw oudere broer mogelijks actief is geweest in het voormalige Afghaanse leger. Echter, wat uw eigen situatie betreft, kan vooreerst worden opgemerkt dat familieleden van personen die tot de ANSF behoorden in bepaalde gevallen te maken kunnen krijgen met vervolging, bv. wanneer de taliban op zoek zijn naar de persoon met het profiel of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de taliban wraak willen nemen op deze persoon en zijn familie. U haalt echter geen dergelijke, geloofwaardige elementen aan. Het loutere feit dat u een familielid zou zijn van een vroeger lid van het ANSF is op zich onvoldoende om een nood aan bescherming in uw hoofde aannemelijk te maken.

Zo geeft u aan dat uw broer werd vermoord door uw neven omwille van een grondconflict, in combinatie met diens functie in het toenmalige Afghaanse leger; zijzelf zouden connecties hebben gehad met de taliban. U stelt in dezer dat uw problemen omtrent de grond ongeveer zes of zeven maanden na de dood van uw broer zijn gestart en ongeveer acht jaar na de dood van uw vader (CGVS, p.8).-Echter, deze vrees jegens uw neven en oom, moet al een eerste keer worden gerelativeerd door de vaststelling dat u na de dood van uw vader (...) nog gedurende een aanzienlijke periode gebruik kon maken van de door uw neven betwiste gronden en er zelfs nog gewassen kon op telen; iets wat bijzonder vreemd is mochten zij werkelijk de steun van de taliban hebben gehad en dusdanig driest te werk zijn gegaan door uw broer hiervoor te doden. Dat u zolang nog in het dorp kon blijven en de gronden kon blijven gebruiken, doet toch enige twijfels rijzen bij de geloofwaardigheid, minstens de ernst, van het door u beweerde grondconflict.

U slaagt er bovendien ook niet in aangaande dit conflict enig tastbaar en overtuigend begin van bewijs neer te leggen. U brengt geen enkel stavingstuk aan betreffende het bezit van de gronden, noch aangaande de betwistingen tussen u en uw neven, noch aangaande de dood van uw vader en de gewelddadige dood van uw broer, noch aangaande de betrokkenheid van uw neven bij de taliban.

Bovendien bent u ook allesbehalve duidelijk waarom uw neven uw broer zouden hebben gedood. Zo laat u op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en bij het CGVS optekenen dat uw broer door hen werd gedood

omwille van zijn werkzaamheden bij de commando's maar ook omwille van de gronden die jullie nog in jullie bezit hadden (zie vragenlijst CGVS, opgesteld door een medewerker van de DVZ, vraag 5). (...)opmerkelijk is het dan dat zij tot meer dan zeven jaar na de dood van jullie vader zouden hebben gewacht om uw broer te doden (CGVS, p. 10) en op die manier een stap dichterbij de eigendom te staan. Uw verhaal ontbeert hier alle logica. Op dit vlak spreekt u zich verder ook tegen: waar u op de DVZ stelt dat uw broer door uw neven werd gedood ongeveer één maand voor uw vertrek uit Afghanistan, stelde u tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS dat u pas problemen kreeg met uw neven zes à zeven maanden na de dood van uw broer, wat dus ook veronderstelt dat u na diens dood nog minstens zes à zeven maanden in Afghanistan heeft vertoefd (CGVS, p. 7 en p. 10). Dat u zich dusdanig tegenspreekt over de timing van het overlijden van uw broer versus uw vertrek uit Afghanistan doet andermaal de wenkbrauwen fronsen.

(...)U brengt ten aanzien van het CGVS ook aan dat, na de dood van uw broer, uw neven hebben geprobeerd om u te vermoorden, om op die manier alle gronden in handen te krijgen. Wanneer en op welke manier zij dat hebben trachten te doen en/of wat zich in concreto heeft voorgedaan ten aanzien van uw persoon, is niet duidelijk (CGVS, pp. 10-11). Wanneer u hierover wordt bevraagd, blijkt het enkel om dreigementen te gaan, en haalt u nergens één of meerdere daadwerkelijke pogingen aan om u om het leven te brengen.

U stelt dat u, in navolging van uw broer, ook verschillende dreigbrieven van de taliban heeft ontvangen; u bent echter niet in staat om deze brieven voor te leggen. Volgens uw verklaringen zouden de brieven zijn verscheurd, waarom is niet duidelijk (CGVS, p. 11). Er kan gesteld worden dat het hier gaat om blote beweringen die op geen enkele manier onderbouwd of gestaafd kunnen worden. Bovendien is het ook weinig logisch dat de taliban u zouden sommeren tot bij hen te komen, oa. om de eigendomspapieren in orde te maken, wetende dat u daartoe niet geneigd zou zijn, en al zeker niet na de moord op uw broer. Wat echter nog vreemder is, is dat op een nacht de taliban dreigbrieven zouden hebben neergelegd in jullie gastenhuis, ter hoogte van het bed. Toen de volgende ochtend de vloer werd geveegd, werden ze gevonden door de schoonbroer van uw broer (CGVS, p. 11-12). Indien de taliban in staat waren om 's nachts naar jullie woning te komen, kan niet worden begrepen waarom de taliban u dan niet onmiddellijk uit het bed hebben gelicht om u te verplichten de felbegeerde eigendomspapieren te tekenen. Dat zij u vriendelijk zouden hebben gesommeerd tot bij hen te komen; terwijl zij in uw huis stonden, (...) raakt kant noch wal en lijkt er op te duiden dat u in werkelijkheid geen problemen heeft gekend met de taliban (CGVS, p. 11-12). (...)

Ook betreffende de moord op uw broer blijven uw verklaringen enorm vaag en aan de oppervlakte. U kan enkel zeggen dat uw broer langs de weg was gestopt en dat hij daar is gedood met stenen, waarna de overheid hem heeft gevonden. Waar en wanneer precies dit is gebeurd en/of uw broer toen onderweg was als militair en/of als burger, licht u niet toe (CGVS, p. 15). Aangezien u stelt dat de overheid het lichaam van uw broer hebben gevonden, zou het toch mogelijk moeten zijn om dienaangaande enig overtuigend en tastbaar begin van bewijs of neer te leggen; maar dit is evenmin het geval. Dat uw broer aldus, hetzij omwille van jullie gronden, hetzij omwille van zijn activiteiten bij het ANA zou zijn gedood, maakt u niet aannemelijk.

Samanvattend kan worden gesteld dat u een vrees voor vervolging, omwille van de activiteiten van uw broer en omwille van de door de taliban begeerde eigendom van jullie gronden, geenszins aannemelijk heeft gemaakt. Uw verhaal mist alle geloofwaardigheid.

De door u neergelegde stukken vermogen evenmin bovenstaande appreciatie van uw verzoek in positieve zin te wijzigen. De documenten die betrekking hebben op uw broer en zijn tewerkstelling zijn een aanduiding dat de betreffende persoon actief was binnen het ANA, doch tonen niet aan dat deze persoon ook werkelijk uw broer betreft. U bent niet in staat om enige verwantschap tussen u en die persoon te bewijzen, daar het helemaal niet duidelijk is wie de persoon op de foto's is en hoe deze eventueel aan u verwant zou zijn. U legt weliswaar uw eigen taskara, alsook een slecht leesbare kopie van de taskara van uw broer voor. Jullie verwantschap kan echter niet uit deze documenten geconcludeerd worden, daar de taskara van uw broer een kopie - geen origineel betreft die omwille van de manipuleerbaarheid ervan, door middel van allerhande knippen en plakwerk, bewijswaarde ontbeert. Ook uw eigen taskara kan niet worden aanzien als onomstotelijk bewijs van uw identiteit, oa. gelet op de frauduleuze verklaringen die u heeft afgelegd betreffende bepaalde personalia (zie infra). Hier dient nog te worden aan toegevoegd dat uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (zie de COI Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude van 13 september 2024 beschikbaar op

https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_corruptie_en_documentenfraude_20240913.pdf) blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid te herstellen. Bijgevolg is de bewijswaarde van alle door u neergelegde documenten bijzonder relatief, en al zeker wanneer deze niet worden ondersteund door geloofwaardige en/of plausibele verklaringen. Documenten kunnen enkel een geloofwaardig relaas ondersteunen, maar kunnen de aannemelijkheid van een ongeloofwaardig relaas niet herstellen.

U legt tot slot ook nog diverse foto's neer, oa. die het overlijden van uw broer moeten aantonen en diens graf tonen, alsook foto's met de schoonbroer van uw broer. Deze hebben geen enkele bewijswaarde aangezien

niet kan worden vastgesteld met wie, waar, wanneer en in welke omstandigheden en/of met welke bedoelingen de foto's werden genomen, al dan niet werden gemanipuleerd en/of in scène gezet. Uw advocaat heeft na het versturen van jullie persoonlijke onderhouden nog enkele opmerkingen en verduidelijkingen bij de notities overgemaakt. Echter hebben deze geen betrekking op de argumenten in deze beslissing en kunnen zij de beoordeling van het CGVS aldus niet wijzigen. Ten gevolge van de vele ongelofwaardige elementen in uw relaas, kan er geen enkel geloof worden gehecht aan uw verklaringen."

Ingevolge deze vaststellingen volgt de Raad verweerder in zijn besluit dat er geen geloof kan gehecht worden het voorgehouden vluchtrelaas en dat verzoeker zijn vrees voor vervolging niet aannemelijk heeft gemaakt.

Voormelde motieven vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent alsook draagkrachtig. Deze worden door de Raad overgenomen.

Het komt de verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. De Raad stelt vast dat verzoeker er in voorliggend verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven uit de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen, zoals ook blijkt uit wat volgt.

4.7.1.3. Vooreerst wijst de Raad erop dat door het louter volharden in zijn vluchtrelaas, het bevestigen van zijn verklaringen, en het tegenspreken van de appreciatie en de gevolgtrekkingen door de adjunct-commissaris verzoeker de hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing niet ontkracht, noch een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk maakt.

4.7.1.4. Betreffende het feit dat hij zich onterecht als minderjarige voordeed, betoogt verzoeker dat hij ten tijde van zijn verzoek om internationale bescherming ziek en kwetsbaar was, dat hij een tumor aan zijn hoofd had, welke inmiddels operatief is verwijderd, dat hoewel hij niet minderjarig was, hij wel een zeer jonge leeftijd had, dat al deze factoren samen ertoe hebben geleid dat hij uit angst een foute leeftijd aangaf, dat hij hier echter op teruggekomen is en zelf bij de DVZ heeft aangegeven dat zijn leeftijd inderdaad niet klopte, dat het hoe dan ook onredelijk is om uit deze feiten de oprechtheid van zijn verklaringen in zijn algemeenheid af te schrijven en dat de geloofwaardigheid individueel beoordeeld dient te worden.

Verzoeker betwist aldus niet dat hij niet minderjarig was bij aankomst in België, daar uit het medisch leeftijdsonderzoek op vraag van de Dienst Voogdij blijkt dat hij op 1 september 2021 ouder was dan 18 jaar. Met zijn betoog richt verzoeker zich tegen de motieven dat hij op intentionele wijze heeft getracht de Belgische asielinstanties te misleiden, dat hij zich onterecht als minderjarige voordeed wat betekent dat hij zich bewust gevoelig jonger probeert voor te doen dan hij in werkelijkheid is, dat dit bij voorbaat de oprechtheid van (het vervolg van) zijn verklaringen ondermijnt, dat hij tijdens zijn reisweg verschillende geboortedata/geboortejaren heeft gebruikt die vervolgens niet blijken te kloppen met het hierboven vermelde leeftijdsonderzoek, dat doordat hij er niet voor terugdeinst om valse verklaringen af te leggen omtrent zijn personalia, ook zijn verdere verklaringen met de nodige terughoudendheid moeten worden bekeken. De Raad acht deze motieven overtollig. De overige overwegingen in de bestreden beslissing, zoals weergegeven in punt 4.7.1.2., zijn voldoende determinerend om de vaststelling te schragen dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers vluchtrelaas en dat hij zijn vrees voor vervolging niet aannemelijk heeft gemaakt. Verzoekers betoog inzake dit overtollig motief werpt zodoende geen ander licht op de overige draagkrachtige motieven.

Ook de motieven dat verzoeker in Oostenrijk eerder al een verzoek om internationale bescherming had ingediend alvorens hij in België om asiel verzocht, dat hij tijdens het persoonlijk onderhoud echter stelt nooit eerder of elders in Europa een verzoek te hebben ingediend, dat er volgens hem enkel vingerafdrukken werden genomen in Griekenland en Oostenrijk, dat dit andermaal niet blijkt te kloppen met de informatie waarover de Belgische asielinstanties beschikken en waaruit blijkt dat hij in Oostenrijk op 10 juli 2021 een asielverzoek heeft ingediend, dat verzoekers nood aan internationale bescherming wordt ondermijnd door de vaststelling dat hij in Oostenrijk, waar hij wel degelijk een verzoek heeft ingediend, nooit de uitkomst van dat verzoek om internationale bescherming heeft afgewacht, worden door de Raad overtollig geacht. De Raad herhaalt dat de overige overwegingen in de bestreden beslissing, zoals weergegeven in punt 4.7.1.2., voldoende determinerend zijn om de vaststelling te schragen dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers vluchtrelaas en dat hij zijn vrees voor vervolging niet aannemelijk heeft gemaakt. Verzoekers betoog inzake dit overtollig motief – met name dat hij geenszins op de hoogte was dat er namens hem een verzoek om internationale bescherming in Oostenrijk werd ingediend, dat hij ook geen weet heeft van enig persoonlijke onderhoud te hebben gehad in Oostenrijk, dat het bovendien niet mogelijk is om concreet na te gaan in welke mate de procedurele garanties waar hij recht op heeft, daadwerkelijk werden voorzien in Oostenrijk, of hij beschikte over een adequate tolk en in welke mate hij wist met welke administratieve procedure hij bezig was, dat het gegeven dat hij reeds uit Oostenrijk vertrok vooraleer een beslissing werd

genomen, juist het voorgaande bevestigt dat door hem werd gesteld, namelijk dat hij niet op de hoogte was dat er een verzoek om internationale bescherming werd ingediend namens hem, dat indien hij zou weten dat er een asielprocedure hangende was, hij de uitkomst met betrekking tot zijn bescherming zou hebben afgewacht – werpt zodoende geen ander licht op de overige draagkrachtige motieven.

4.7.1.5. In de bestreden beslissing wordt terecht gesteld: “Zo blijkt uit de beschikbare informatie (het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en de EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/countryguidanceafghanistan-january-2023>) dat bepaalde personen die vroeger tot de ANSF behoorden te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties. Het CGVS betwist niet onmiddellijk dat uw oudere broer mogelijks actief is geweest in het voormalige Afghaanse leger. Echter, wat uw eigen situatie betreft, kan vooreerst worden opgemerkt dat familieleden van personen die tot de ANSF behoorden in bepaalde gevallen te maken kunnen krijgen met vervolging, bv. wanneer de taliban op zoek zijn naar de persoon met het profiel of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de taliban wraak willen nemen op deze persoon en zijn familie. U haalt echter geen dergelijke, geloofwaardige elementen aan. Het loutere feit dat u een familielid zou zijn van een vroeger lid van het ANSF is op zich onvoldoende om een nood aan bescherming in uw hoofde aannemelijk te maken.”

Verzoeker stelt dat verweerder zelf aangeeft dat familieleden van personen die tot de voormalige ‘Afghan National Defense and Security Forces’ (hierna: ANSF) behoorden te maken kunnen krijgen met vervolging, dat verweerder het in dat verband over ‘bepaalde gevallen’ heeft en hiervoor slechts twee voorbeelden geeft, die niet exhaustief zijn, dat het dus eveneens denkbaar is dat familieleden met vervolging te maken krijgen om allerlei andere redenen, dat het loutere feit dat hij familielid is van een vroeger lid van ANSF bijgevolg wel voldoende zou moeten zijn.

Hoewel voorbeelden worden opgesomd van de gevallen waar familieleden van personen die tot de ANSF behoorden te maken kunnen krijgen met vervolging en niet blijkt dat deze exhaustief zouden zijn leidt dit niet tot de vaststelling dat het loutere feit dat verzoeker een familielid is van een vroeger lid van ANSF voldoende is om een risico op vervolging aan te nemen.

De Raad benadrukt dat uit de landeninformatie niet blijkt dat er sprake is van een systematische vervolging van familieleden van personen die in het verleden werkzaam waren voor de voormalige ANSF. Hoewel ook wordt aangegeven dat familieleden van sommige individuen die onder dit profiel vallen ook vervolging kunnen riskeren, bijvoorbeeld in de context van de zoektocht van de taliban naar de persoon die werkzaam was voor de voormalige ANSF (zie o.a. EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, p. 56-65; EUAA, Country Guidance: Afghanistan, januari 2023, p. 54-55, 70-72; EUAA, Afghanistan Country Focus, december 2023, p. 62-63; EUAA, Country Guidance: Afghanistan van mei 2024, p. 28-30, 48-50; EUAA, Afghanistan Country Focus van november 2024, p. 84-91, 134-135), wordt dit *in casu* niet aannemelijk gemaakt.

In de bestreden beslissing stelt verweerder terecht dat geen geloof kan gehecht worden aan verzoekers vluchtrelaas en zijn vrees. Verweerder heeft op pertinente wijze vastgesteld dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat zijn broer, hetzij omwille van gronden, hetzij omwille van zijn activiteiten bij de ANSF, zou zijn gedood. Het loutere feit dat verzoeker een familielid zou kunnen zijn van een vroeger lid van de ANSF waarvan hij *a priori* niet aannemelijk maakt dat hij zelf te maken heeft gehad met daden van vervolging nu verzoeker zijn vluchtrelaas niet aannemelijk heeft gemaakt, is onvoldoende om een nood in verzoekers hoofde aannemelijk te maken.

Nu geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers vluchtrelaas, verduidelijkt hij niet welke redenen er zouden zijn die maken dat de taliban wraak willen nemen op zijn broer en hun familie. Verzoeker stelt voorts ook niet dat de taliban op zoek is naar zijn broer, die overigens volgens zijn verklaringen gestorven is.

Verzoeker wijst weliswaar op het feit dat zijn neven zelf lid zijn van de taliban en dat hij aldus voor de taliban geen onbekende is, maar maakt hiermee niet concreet aannemelijk dat hij als familielid van een persoon die tot de ANSF behoorde te maken zou kunnen krijgen met vervolging. Immers blijkt uit de pertinente motieven van de bestreden beslissing, zoals vermeld in punt 4.7.1.2., dat verzoeker zijn asielrelaas en specifiek de problemen die hij en zijn broer zouden hebben ondervonden met zijn neven en de taliban, geenszins concreet aannemelijk heeft gemaakt.

4.7.1.6. Over het motief *“Echter, deze vrees jegens uw neven en oom, moet al een eerste keer worden gerelativeerd door de vaststelling dat u na de dood van uw vader en later na de dood van uw broer nog gedurende een aanzienlijke periode gebruik kon maken van de door uw neven betwiste gronden en er zelfs nog gewassen kon op telen; iets wat bijzonder vreemd is mochten zij werkelijk de steun van de taliban hebben gehad en dusdanig driest te werk zijn gegaan door uw broer hiervoor te doden. Dat u zolang nog in het dorp kon blijven en de gronden kon blijven gebruiken, doet toch enige twijfels rijzen bij de geloofwaardigheid, minstens de ernst, van het door u beweerde grondconflict.”*, stelt verzoeker dat de bewering dat hij na de dood van zijn vader en later na de dood van zijn broer nog gedurende een aanzienlijke periode gebruik kon maken van de door zijn neven betwiste gronden en er zelfs nog gewassen op kon telen manifest onjuist is, dat hij op de vraag van verweerder of hij nog op het veld werkte nadat zijn broer overleed, ontkennend antwoordde, dat hij het volgende stelde: *“We hadden daar alleen rijst, het telen was gedaan en ze gaven de oogst niet en het graanseizoen begon”*, dat hij helemaal geen gewassen meer kon telen, meer nog, dat de oogst van zijn reeds geteelde gewassen ook aan hem werd onttrokken, dat verweerder verder in het persoonlijk onderhoud nogmaals vraagt of hij na de dood van zijn broer nog op het land werkte, dat hij hierop evenmin bevestigend antwoordt en enkel de toestand bespreekt die er was vooraleer zijn broer dood ging, dat de vraagstelling van verweerder *“Heeft u zelf ooit op het land gewerkt?”* duidelijk stoelt naar het verleden, dat hij hierop wel bevestigend antwoordt, namelijk dat hij hier voor de dood van zijn broer inderdaad soms heeft gewerkt, dat de vaststelling van verweerder, namelijk dat het feit dat hij nog zo lang de gronden kon blijven gebruiken, twijfel doet rijzen bij de geloofwaardigheid, minstens de ernst van het grondconflict, bijgevolg ongegrond is.

De Raad acht de toevoeging *“en later na de dood van uw broer”* overtollig. De overige voornoemde vaststellingen zijn voldoende determinerend om de twijfels ten aanzien van de geloofwaardigheid, minstens de ernst, van het door verzoeker vermelde grondconflict te schragen. Verzoekers betoog inzake deze overtollige overweging werpt zodoende geen ander licht op de overige draagkrachtige motieven

4.7.1.7. Betreffende het motief *“U slaagt er bovendien ook niet in aangaande dit conflict enig tastbaar en overtuigend begin van bewijs neer te leggen. U brengt geen enkel stavingstuk aan betreffende het bezit van de gronden, noch aangaande de betwistingen tussen u en uw neven, noch aangaande de dood van uw vader en de gewelddadige dood van uw broer, noch aangaande de betrokkenheid van uw neven bij de taliban.”* betoogt verzoeker dat verweerder duidelijk een ethocentrische bril hanteert en verzoekers geloofwaardigheid afmeet aan bureaucratische westerse standaarden, dat het, rekening houdend met zijn kwetsbare context, meer dan logisch is dat hij er niet in slaagde al het materiële te verzamelen vooraleer hij zijn land uit angst ontvluchtte, dat hij ook geen beroep kan doen op een groot deel van zijn familie om eventueel bestaande documenten te bemachtigen, vermits zij juist de oorzaak zijn van zijn vrees. Dit betoog doet echter geen afbreuk aan de pertinente vaststelling dat verzoeker er niet in slaagt aangaande het conflict enig tastbaar en overtuigend begin van bewijs neer te leggen.

De Raad merkt in dit verband op dat het asielrelaas van verzoeker geenszins ongeloofwaardig wordt bevonden louter omwille van de afwezigheid van dergelijke stukken, doch ook omdat verzoeker door middel van zijn verklaringen zijn vrees voor vervolging evenmin aannemelijk heeft gemaakt.

4.7.1.8. Betreffende het motief *“Bovendien bent u ook allesbehalve duidelijk waarom uw neven uw broer zouden hebben gedood. Zo laat u op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en bij het CGVS optekenen dat uw broer door hen werd gedood omwille van zijn werkzaamheden bij de commando's maar ook omwille van de gronden die jullie nog in jullie bezit hadden (zie vragenlijst CGVS, opgesteld door een medewerker van de DVZ, vraag 5). Indien zij hoopten om via de moord op uw broer de gronden in hun bezit te krijgen, is het andermaal vreemd dat uzelf dan nog vele maanden de gronden kon behouden, zonder dat zij deze in beslag namen; iets wat zij gemakkelijk en onmiddellijk hadden kunnen doen. Al even opmerkelijk is het dan dat zij tot meer dan zeven jaar na de dood van jullie vader zouden hebben gewacht om uw broer te doden (CGVS, p. 10) en op die manier een stap dichterbij de eigendom te staan. Uw verhaal ontbeert hier alle logica.”* betoogt verzoeker dat verweerder de zaken zeer simplistisch voorstelt, dat verweerder doet alsof de inbezitname een klein roerend voorwerp betreft, dat het conflict echter betrekking heeft op grond, wat de situatie veel complexer maakt, dat het meer dan logisch is dat hij bijgevolg nog enige tijd juridisch eigenaar was van de grond na de dood van zijn broer, dat de grond immers ook op zijn naam stond. De Raad acht de motieven *“Indien zij hoopten om via de moord op uw broer de gronden in hun bezit te krijgen, is het andermaal vreemd dat uzelf dan nog vele maanden de gronden kon behouden, zonder dat zij deze in beslag namen; iets wat zij gemakkelijk en onmiddellijk hadden kunnen doen.”* overtollig. De overige voornoemde vaststellingen zijn voldoende determinerend om de stelling dat verzoeker niet duidelijk is waarom zijn neven zijn broer zouden hebben gedood en het verhaal alle logica ontbeert, te schragen. Verzoekers betoog inzake deze overtollige overweging werpt zodoende geen ander licht op de overige draagkrachtige motieven.

Verzoekers betoog dat het evenmin eigenaardig is dat de taliban zeven maanden hebben gewacht na de dood van zijn vader om zijn broer te doden, dat zij wachtten op een goed moment, kan geenszins overtuigen

daar het niet gaat om zeven maanden na de dood van zijn vader, doch wel om meer dan zeven jaar na de dood van zijn vader. Verzoeker verduidelijkt geenszins waarom zijn neven in meer dan zeven jaar geen 'goed moment' vonden. Dit kan geenszins afgeleid worden uit de loutere stelling dat zijn neven, als leden zijnde van de taliban, in de bergen woonden, veel verder dan de locatie waar hij en zijn broer zich bevonden, te meer daar zowel verzoeker en zijn broer als hun neven op dezelfde gronden werkten (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 9 en 11).

Het betoog voorts dat er bovendien allerlei gebeurtenissen en redenen kunnen zijn geweest, die een wijziging in de (financiële) toestand bij zijn neven veroorzaakten en op een bepaald tijdstip de nood aan de gronden meer prangend maakte, dat dit niet noodzakelijk hoeft te zijn geweest op het moment dat verzoekers vader overleed, betreft een loutere *post factum* verklaring – te meer gelet op het puur hypothetisch karakter ervan – die na reflectie tot stand gekomen is na kennisname van de bestreden beslissing en die derhalve niet wordt aangenomen.

4.7.1.9. Betreffende het motief *"Op dit vlak spreekt u zich verder ook tegen: waar u op de DVZ stelt dat uw broer door uw neven werd gedood ongeveer één maand voor uw vertrek uit Afghanistan, stelde u tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS dat u pas problemen kreeg met uw neven zes à zeven maanden na de dood van uw broer, wat dus ook verondersteld dat u na diens dood nog minstens zes à zeven maanden in Afghanistan heeft vertoefd (CGVS, p. 7 en p. 10). Dat u zich dusdanig tegenspreekt over de timing van het overlijden van uw broer versus uw vertrek uit Afghanistan doet andermaal de wenkbrauwen fronsen."*, wenst verzoeker te verduidelijken dat de problemen met zijn neven hoofdzakelijk begonnen een maand na de dood van zijn broer, maar dat hij zeven maanden na de dood van zijn broer vertrok. Met dit betoog weerlegt verzoeker de vastgestelde tegenstrijdigheid niet. Immers heeft hij op de DVZ verklaard dat zijn broer één maand voor zijn vertrek uit Afghanistan gedood werd en dus niet dat zijn broer gedood werd één maand voor zijn problemen met de neven begonnen.

Verzoeker stelt dat verhoren bij de DVZ meestal gebeuren in moeilijke omstandigheden, dat verzoekers uren moeten wachten om dan onder stress en in een kwetsbare toestand een verhoor af te leggen bij een onbekende, terwijl ze allerlei trauma's hebben meegemaakt, maar laat na concreet toe te lichten onder welke omstandigheden zijn gehoor bij de DVZ heeft plaatsgevonden. De Raad stipt hierbij aan dat een zekere mate van stress en onbehagen inherent is aan een gehoor, doch dat dit er niet aan in de weg staat dat van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn beschermingsverzoek op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Verzoeker toont, mede gelet op hetgeen uiteengezet wordt in punt 4.1., niet aan dat er in zijn geval sprake is van een bijzonder kwetsbaar profiel, dat verder gaat dan de algemene kwetsbaarheid die eigen is aan elke verzoeker om internationale bescherming. Het loutere feit dat het interview na uren wachten zou hebben plaatsgevonden verklaart niet waarom verzoeker tijdens het interview bij de DVZ verklaarde dat zijn broer één maand voor zijn vertrek uit Afghanistan door zijn neven werd gedood terwijl hij tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS stelde dat hij pas problemen kreeg met zijn neven zes à zeven maanden na de dood van zijn broer, wat dus ook veronderstelt dat hij na diens dood nog minstens zes à zeven maanden in Afghanistan heeft vertoefd. Verzoeker maakt met zijn betoog niet aannemelijk dat de bijstand van een advocaat bij zijn interview op de DVZ de inconsistentie in zijn verklaringen had kunnen wegnemen. Verweerder heeft op goede gronden gesteld dat verweerder zich tegenspreekt over de timing van het overlijden van zijn broer versus zijn vertrek uit Afghanistan.

Verzoeker betoogt dat het DVZ-verhoor plaatsvond zonder bijstand van een advocaat waardoor er op geen enkele manier kan worden nagegaan of de geschreven tekst perfect overeenkomt met zijn verklaringen, dat ook het nalezen van de tekst aan de asielzoeker op geen enkele manier kan worden gecontroleerd en dus ruim onvoldoende is als garantie voor de inhoud.

Uit de vragenlijst van 28 maart 2022, die de verzoekende partij ondertekende, blijkt dat zijn verklaringen tijdens het interview op de DVZ hem werden voorgelezen in het Pashtou en dat hij bevestigde dat zijn verklaringen juist zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen, alsook dat hij niets toe te voegen had. Aldus blijkt dat ook zonder bijstand van een advocaat kon worden nagegaan of de geschreven tekst perfect overeen kwam met zijn verklaringen. Wanneer verzoeker, aan het begin van het persoonlijk onderhoud bij het CGVS, gevraagd werd hoe het eerste korte interview bij de DVZ verliep, stelt hij dat dit goed ging. Hij antwoordde bevestigend op de vraag of hij de tolk op het eerste interview goed verstond (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 2).

Gezien zijn verklaringen werden voorgelezen bij de DVZ en verzoeker, die bij de DVZ de gelegenheid had bijkomende opmerkingen te maken of correcties aan te brengen, geen enkele opmerking gemaakt heeft met

betrekking tot zijn voorgelezen verklaring, noch met betrekking tot de communicatie tussen de tolk en hemzelf, en ook ter gelegenheid van het persoonlijk onderhoud bij het CGVS, wanneer hij daarover uitdrukkelijk wordt bevroegd, stelt de tolk bij de DVZ goed te hebben verstaan, is het niet ernstig dat verzoeker thans op zeer vage en algemene wijze aangeeft dat er onvoldoende garanties voor de inhoud zijn, daar het nalezen van de tekst aan de asielzoeker op geen enkele manier kan worden gecontroleerd.

Verzoeker toont immers niet *in concreto* aan dat er *in casu* sprake zou zijn geweest van communicatie- en/of vertaalproblemen bij het interview bij de DVZ die de tegenstrijdigheid, die in de bestreden beslissing werd vastgesteld, zouden kunnen verklaren, noch dat de kwaliteit of de betrouwbaarheid van de vertalingen gehypothekeerd zou zijn. De vragenlijst die werd ingevuld op de DVZ bevat geen enkele indicatie of aanwijzing waaruit kan worden afgeleid dat er zich tijdens het gehoor vertaal- en/of communicatieproblemen dan wel misverstanden zouden hebben voorgedaan.

Er is geen reden om aan te nemen dat de notities van voormeld interview geen correcte of volledige weergave zouden zijn van het verloop van deze interviews, noch dat de vaststellingen van de bestreden beslissing hierin geen grondslag zouden vinden.

Gelet op wat voorafgaat kan redelijkerwijs worden aangenomen dat de overlevering van de verklaringen op betrouwbare wijze is verlopen. Aldus kan worden vastgesteld dat de informatie en verklaringen verkregen tijdens het procedureverloop betrouwbaar zijn en in aanmerking kunnen worden genomen voor wat betreft de beoordeling van verzoekers verzoek om internationale bescherming.

Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift dan ook geen valabele argumenten aan ter weerlegging of ontkrachting van bovenstaande motieven.

Daar waar in de bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoeker tijdens zijn eerste interview bij de DVZ geen enkele melding maakte van zijn problemen in Afghanistan vanwege het grondconflict, nochtans de reden volgens hem waarom hij zijn land heeft moeten verlaten, dat deze omissie in zijn relaas onvermijdelijk afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van zijn asielaanvraag, wijst verzoeker nogmaals op de omstandigheden bij de DVZ. De Raad acht deze motieven echter overtollig. De overige overwegingen in de bestreden beslissing, zoals weergegeven in punt 4.7.1.2., zijn voldoende determinerend om de vaststelling te schragen dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers vluchtrelaas en dat hij zijn vrees voor vervolging niet aannemelijk heeft gemaakt. Verzoekers betoog inzake deze overtollige motieven werpt zodoende geen ander licht op de overige draagkrachtige motieven

4.7.1.10. Verweerder heeft terecht in de bestreden beslissing gesteld: *“U stelt dat u, in navolging van uw broer, ook verschillende dreigbrieven van de taliban heeft ontvangen; u bent echter niet in staat om deze brieven voor te leggen. Volgens uw verklaringen zouden de brieven zijn verscheurd, waarom is niet duidelijk (CGVS, p. 11). Er kan gesteld worden dat het hier gaat om blote beweringen die op geen enkele manier onderbouwd of gestaafd kunnen worden. Bovendien is het ook weinig logisch dat de taliban u zouden sommeren tot bij hen te komen, oa. om de eigendomsdocumenten in orde te maken, wetende dat u daartoe niet geneigd zou zijn, en al zeker niet na de moord op uw broer.”*

Door nogmaals te herhalen dat de dreigbrieven verscheurd werden en dat deze verscheurd werden door zijn schoonzus, namelijk de vrouw van zijn broer, die zelf gebroken was van verdriet na verlies van haar man en deze brieven in een emotionele woedebui uit elkaar trok, en voorts te stellen dat een dreigbrief ook niet meteen een leuke herinnering is die elke persoon graag op zijn nachtkastje bewaart, dat het allerminst vreemd is dat zijn schoonzus op dat ogenblik niet dacht aan het feit dat deze in de toekomst als bewijsstukken zouden kunnen dienen voor een toekomstig, op dat moment nog niet bestaande, asielaanvraag van verzoeker, weerlegt noch ontkracht verzoeker voornoemde motieven van de bestreden beslissing, waarin terecht wordt gesteld dat het hier gaat om blote beweringen die op geen enkele manier onderbouwd of gestaafd worden. Voorts heeft verweerder op pertinente wijze vastgesteld dat het weinig logisch is dat de taliban verzoeker zouden sommeren om tot bij hen te komen, onder andere om de eigendomsdocumenten in orde te maken, wetende dat hij daartoe niet geneigd zou zijn, al zeker niet na de moord op zijn broer.

4.7.1.11. Betreffende het motief *“Wat echter nog vreemder is, is dat op een nacht de taliban dreigbrieven zouden hebben neergelegd in jullie gastenhuys, ter hoogte van het bed. Toen de volgende ochtend de vloer werd geveegd, werden ze gevonden door de schoonbroer van uw broer (CGVS, p. 11-12). Indien de taliban in staat waren om 's nachts naar jullie woning te komen, kan niet worden begrepen waarom de taliban u dan niet onmiddellijk uit het bed hebben gelicht om u te verplichten de felbegeerde eigendomsdocumenten te tekenen. Dat zij u vriendelijk zouden hebben gesommeerd tot bij hen te komen; terwijl zij in uw huis stonden, en zij op dat moment met u hadden kunnen doen wat zij wilden, raakt kant noch wal en lijkt er op te duiden dat u in werkelijkheid geen problemen heeft gekend met de taliban (CGVS, p. 11-12). Indien zij u wilden*

doden hadden zij dat op dat gegeven moment kunnen uitvoeren. Uw verhaal raak kant noch wal.” stelt verzoeker dat verweerder de bal volledig mislaat, dat wanneer hij het over een ‘huis’, zoals het door de tolk vertaald werd, heeft, het over zijn woning gaat, dat zijn ‘woning’ in Afghanistan niet het standaard westerse gebouw is, dat zijn woning een soort domein is, waar zich ook een ‘gastenhuisje’ bevindt dat aan het hoofdgebouw aansluit, dat hij aangaf dat er aan de voorkant van die gastenkamer een voordeur is en dat vóór die voordeur – en dus niet achter de deur – een bed is waar de dreigbrief op de grond werd gevonden, dat de tolk hierbij verduidelijkt: *“in Afghanistan hebben we een soort sofa-bed buiten”*, dat de taliban dus geenszins zijn huis (gebouw) zijn binnengebroken en niet in het gebouw stonden.

Verzoeker kan worden gevolgd waar hij stelt dat hij aangaf dat er aan de voorkant van die gastenkamer een voordeur is en dat vóór die voordeur – en dus niet achter de deur – een bed is waar de dreigbrief werd gevonden (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 11). Deze verklaring doet echter geen afbreuk aan de pertinente vaststelling in de bestreden beslissing dat indien de taliban in staat waren om ‘s nachts naar zijn woning (of domein) te komen, niet kan worden begrepen waarom zij verzoeker dan niet onmiddellijk uit het bed hebben gelicht om hem te verplichten de eigendomsdocumenten te tekenen, dat het kant noch wal raakt dat zij hem vriendelijk zouden hebben gesommeerd tot bij hen te komen, terwijl zij in, minstens bij, zijn huis stonden. Met zijn betoog werpt verzoeker geen ander licht op deze motieven van de bestreden beslissing, die afdoende de vaststelling dat het relaas dat de taliban op een nacht dreigbrieven in het gastenhuis heeft neergelegd, kant noch wal raakt, kunnen schragen. Immers is het geenszins logisch – gelet op het feit dat de brief vermeldde dat verzoeker naar hen moest gaan en dat als verzoeker ging hij diende te bekennen dat het land van hen was (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 11) – dat de taliban langskomt doch verzoeker niet tracht te spreken of te bedreigen terwijl zij daar ter plaatse zijn doch louter een brief achterlaten. De Raad acht de motieven *“en zij op dat moment met u hadden kunnen doen wat zij wilden, (...) Indien zij u wilden doden hadden zij dat op dat gegeven moment kunnen uitvoeren. Uw verhaal raak kant noch wal.”* overtollig. Verzoekers betoog inzake deze overtollige overwegingen werpt zodoende geen ander licht op de overige draagkrachtige motieven.

4.7.1.12. Betreffende het motief *“Ook betreffende de moord op uw broer blijven uw verklaringen enorm vaag en aan de oppervlakte. U kan enkel zeggen dat uw broer langs de weg was gestopt en dat hij daar is gedood met stenen, waarna de overheid hem heeft gevonden. Waar en wanneer precies dit is gebeurd en/of uw broer toen onderweg was als militair en/of als burger, licht u niet toe (CGVS, p. 15). Aangezien u stelt dat de overheid het lichaam van uw broer hebben gevonden, zou het toch mogelijk moeten zijn om dienaangaande enig overtuigend en tastbaar begin van bewijs of neer te leggen; maar dit is evenmin het geval. Dat uw broer aldus, hetzij omwille van jullie gronden, hetzij omwille van zijn activiteiten bij het ANA zou zijn gedood, maakt u niet aannemelijk.”* stelt verzoeker dat hem niet veel vragen werden gesteld over de omstandigheden van de dood van zijn broer, waardoor hij zich beperkte tot de antwoorden die hij heeft gegeven.

De Raad merkt op dat verweerder terecht heeft gesteld dat verzoekers verklaringen over de moord op zijn broer enorm vaag en aan de oppervlakte bleven. Immers verklaarde verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud slechts dat zijn broer door de taliban is gedood, dat ze hem opnamen met de auto onderweg en hem doodden, dat ze zijn lichaam hadden gedropt op de weg waar hij was gestopt, dat hij daar was gedood, dat ze hem hebben gedood door stenen op hem te smijten, dat de overheid later kwam, hem daar heeft gevonden en zijn lichaam bracht (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 7, 10, 15). Waar verzoeker stelt dat hem niet veel vragen werden gesteld over de omstandigheden van de dood van zijn broer, merkt de Raad vooreerst op dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud werd gevraagd om de evenementen die ertoe leidden dat hij zijn land heeft verlaten in detail en zo volledig mogelijk uit te leggen (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 7). Verzoeker beperkte zich op dat ogenblik, voor wat de moord op zijn broer betreft, tot het stellen dat zijn broer was gedood door de taliban. Zelfs indien wordt aangenomen dat aan verzoeker niet veel vragen werden gesteld over de omstandigheden van de dood van zijn broer, kan de Raad slechts vaststellen dat verzoeker in zijn verzoekschrift, zijn aanvullende nota’s of op zitting de omstandigheden van de dood van zijn broer niet verder toelicht. De vaststelling blijft dan ook overeind dat verzoekers verklaringen betreffende de moord op zijn broer vaag en oppervlakkig blijven.

Verzoeker beperkt zich verder tot de loutere algemene bewering dat verweerder de geloofwaardigheid meet aan westerse bureaucratistische standaarden zonder dit concreet te verduidelijken. Dit vaag en algemeen betoog laat geen andere beoordeling toe van voornoemde, pertinente motieven van de bestreden beslissing, waarin terecht wordt opgemerkt dat aangezien verzoeker stelt dat de overheid het lichaam van zijn broer heeft gevonden, het toch mogelijk zou moeten zijn om dienaangaande enig overtuigend en tastbaar begin van bewijs neer te leggen, maar dat dit evenmin het geval is. Met voornoemd betoog slaagt verzoeker er niet in de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontkrachten.

Mede gelet op het voorgaande maakt verzoeker niet concreet aannemelijk dat verweerder geen of onvoldoende rekening heeft gehouden met verzoekers persoonlijke situatie.

4.7.1.13. Betreffende het motief *“Dient tenslotte ook nog op het volgende te worden gewezen. U stelt dat u leefde van het loon van uw broer als militair, niet van de opbrengsten van jullie gronden (CGVS, p. 9). De vraag stelt zich dan op welke manier u kon rondkomen de maanden na de dood van uw broer, en vooral hoe u in staat was om uw vlucht uit Afghanistan, via een smokkelaar, te bekostigen. U geeft zelf aan dat de reis met een smokkelaar, 10.000 € - een in Afgaanse context zeer aanzienlijke geldsom - heeft gekost (zei Verklaring DVZ, dd. 28 maart 2022, vraag 31). De vraag dringt zich op op welke manier u dit heeft weten te bekostigen. U verklaart dat de ganse som werd betaald door de schoonvader van uw broer. Echter, hoe deze persoon zo'n aanzienlijke som aan u kon én wilde spenderen, is evenzeer een vraagteken. Te meer moeilijk kan worden aangenomen dat een persoon, waarmee u zelf familiaal niet bent gerelateerd - u was slechts de broer van zijn schoonzoon -, zondermeer een dusdanig hoog geldbedrag aan u zou geven. Opnieuw laat dit alles vermoeden dat u niet de volledige waarheid vertelt over de redenen en modaliteiten van uw vertrek uit Afghanistan.”* betoogt verzoeker dat verweerder een bijzonder ethocentrische benadering hanteert en het niet in rekening neemt hoe hecht familiale banden kunnen zijn in bepaalde niet-westerse landen én hoe deze banden zich niet slechts beperken tot dichte kringen, maar ver reiken, dat verweerder ook last heeft van een erg cynisch wereldbeeld, waarbij solidariteit en vrijgevigheid begrippen zijn die hem onbekend zijn, dat deze gelden bovendien afkomstig waren van zijn broer, die geld verdiende in het Afgaanse leger en een deel van dat geld stelselmatig schonk aan zijn schoonfamilie, dat de schoonvader van zijn broer het moreel dan ook vanzelfsprekend vond om dit geld te steken in zijn (over)leven, dat ook hij de maanden na de dood van zijn broer rondkwam met zijn restjes geld.

De Raad acht voornoemde motieven overtuigend. De overige overwegingen in de bestreden beslissing, zoals weergegeven in punt 4.7.1.2., zijn voldoende determinerend om de vaststelling te schragen dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers vluchtrelaas en dat hij zijn vrees voor vervolging niet aannemelijk heeft gemaakt. Verzoekers betoog inzake deze overtuigende motieven werpt zodoende geen ander licht op de overige draagkrachtige motieven

4.7.1.14. Door op algemene wijze te stellen dat verweerder doorheen de beslissing getuigt van een gebrek aan het inrekeningnemen van de culturele context van het dossier, dat verschillende elementen steeds weer met een westerse bril worden geïnterpreteerd zonder enige beschouwing van hoe het er ter plaatse aan toe gaat, dat de in rekeningneming van de culturele context nochtans centraal staat en een principe is dat deel uitmaakt van de basisbeginselen die doorheen de asielpcedure dienen te worden toegepast, dat verweerder de ongeloofwaardigheid van zijn asielprelaas grotendeels baseert op een onnauwkeurige en onjuiste analyse en op veronderstellingen, brengt verzoeker geen concrete en naar behoren gestaafde elementen of argumenten aan die een ander licht kunnen werpen op de pertinente motieven van de bestreden beslissing, zoals weergegeven in punt 4.7.1.2. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn deugdelijk en draagkrachtig en worden door verzoeker niet weerlegd of ontkracht, zoals ook blijkt uit wat voorafgaat, zodat zij onverminderd overeind blijven.

Mede gelet op het voorgaande maakt verzoeker niet concreet aannemelijk dat er bij het nemen van de bestreden beslissing sprake was van ethocentrisme.

4.7.1.15. Gelet op wat voorafgaat, toont verzoeker met zijn betoog niet aan dat verweerder geen gedegen onderzoek heeft gevoerd naar zijn persoonlijke omstandigheden en verklaringen.

4.7.1.16. Tot slot betoogt verzoeker dat het gebrek aan documentaire bewijsstukken niet volstaat om een relaas als ongeloofwaardig te beschouwen, aangezien verklaringen op zich een voldoende bewijs kunnen zijn op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn.

Uit wat voorafgaat kan echter besloten worden dat geen geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas van verzoeker.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, §4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebrachte vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

4.7.1.17. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

Gelet op het feit dat geen geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas van verzoeker, kan hij ook niet steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

4.7.2. Betreffende de vrees wegens (gepercipieerde) verwestering

4.7.2.1. Op basis van de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, kan volgende analyse worden gemaakt van de algemene context in Afghanistan.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De taliban menen evenwel dat de sharia op zich een afdoende legaal kader bevat waardoor een grondwet niet nodig is. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 23 en 26). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De *de facto*-regering beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving.

Sinds de machtsovername door de taliban in augustus 2021 houdt de conservatieve opperste leider Haibatullah Akhundzada steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingender. In een rapport van januari 2024 wordt gesteld dat de rol van Akhundzada als diegene die de finale zeg heeft over de meeste beleidsaspecten ondertussen verankerd is, al blijft discussie bestaan over de richting inzake binnenlands en buitenlands beleid (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 16). In november 2022 gaf hij opdracht tot volledige invoering van de taliban-versie van de sharia (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 26).

Politieke partijen zijn verboden waardoor er geen ruimte is voor politieke oppositie en de 'civic space' is zeer beperkt, zo niet gesloten. Afghaanse lokale media en middenveldorganisaties krijgen steeds meer restricties opgelegd en critici worden gearresteerd. Zo is elke berichtgeving over mensenrechten en kritiek op de taliban als de 'legitieme heersers' verboden, wat leidt tot zelfcensuur bij de nog actieve journalisten in Afghanistan. Vele opposanten hebben het land verlaten of zijn ondergedoken. Tevens werd de VN Speciale Rapporteur over de mensenrechtensituatie in Afghanistan de toegang tot het land ontzegd in augustus 2024. Dit resulteert in een situatie waarin het steeds moeilijker wordt om betrouwbare en up-to-date informatie over het land te krijgen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 18-19). De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de *de facto*-administratie ontwikkelt naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 21; EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 18-19). Om de strenge leefregels van de talibans zeer strikte interpretatie van de sharia te handhaven, heeft *de facto*-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' ('*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*') (hierna: het MPVPV) opgericht, en gebruikt daartoe ook het 'Taliban General Directorate of Intelligence' (GDI) en een aantal *de facto*-staatsinstellingen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 24 en EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 21). De MPVPV wordt omschreven als een invloedrijke instelling die direct rapporteert aan de opperste leider over belangrijke thema's. Ondanks het beperkt aantal handhavers van het MPVPV, hebben vele Afghanen zich aangepast door zelfregulering, sociale druk en toezicht vanuit de gemeenschap (familieleden, religieuze leiders en burens), teneinde confrontaties met handhavers van het MPVPV te vermijden.

De taliban, die de Deobandi-islam aanhangen, een puriteinse en conservatieve tak binnen de soennitische islam (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 23-24) streven een zuivering van de Afghaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De *de facto*-regering heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en madrassa's over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijssysteem onder vuur komen te liggen en inspanningen om seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 32-34). Er is een *curriculum* goedgekeurd voor mannelijke en vrouwelijke madrassa's maar de *de facto*-autoriteit heeft geen richtlijnen gegeven over algemene vakken. Volgens een assistent professor verbonden aan de American University of Afghanistan hebben sommige madrassa's dit aangegrepen om in hun *curriculum* niet-religieuze en wetenschappelijke onderwerpen op te nemen omdat meisjes geen toegang hebben tot secundair onderwijs. Dit is evenwel volgens deze expert niet op uniforme wijze doorgevoerd. Het *curriculum* van madrassa's die worden gefinancierd door hoge functionarissen van de *de facto*-autoriteit weerspiegelt hun persoonlijke visie wat resulteert in sommige 'erg moderne' en andere 'conservatieve' madrassa's (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 106-107, 136). De

MPVPV heeft echter de controle op het naleven van de restricties voor meisjes in het onderwijs opgevoerd, ook in de madrassa's (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 116).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De *de facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de facto*-regeringen, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de sharia in het dagelijkse leven, die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de VN dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 29-31; EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 41 ev.).

Op 31 juli 2024 werd door de *de facto*-autoriteiten de zogenaamde moraliteitswet aangenomen waarin, enerzijds, een aantal verboden handelingen voor het grote publiek worden geformuleerd, en anderzijds, de verantwoordelijkheden van en de gedragscode voor het MPVPV-personeel worden uiteengezet. De wet bevat onder meer voorschriften die toezien op gendersegregatie in het openbaar leven, een voorwaarde opdat vrouwen het huis kunnen verlaten. Het is vrouwen verboden om naar vreemde mannen te kijken, terwijl het mannen niet is toegestaan te kijken naar het gezicht of het lichaam van niet-verwante vrouwen. De moraliteitswet bevat zowel voor vrouwen als mannen kledijvoorschriften, zoals voor vrouwen het bedekken van het gehele lichaam en hun aangezicht om sociale onrust te vermijden (sinds mei 2022 geldt deze instructie om hun aangezicht te bedekken bij voorkeur door middel van een burka), en bevat tevens het verbod van een on-islamitische haarstijl en het scheren van een baard korter dan de voorgeschreven lengte voor mannen. De wet specificeert verder een aantal inbreuken waaronder het niet bidden, het niet deelnemen aan verplichte (gezamenlijke) gebeden en het sluiten van vriendschap met niet-moslims of hen imiteren. Voorts is muziek tijdens bijeenkomsten of in woningen verboden en geldt er een verbod op ongehoorzaamheid van kinderen tegenover hun ouders. Verder bepaalt de moraliteitswet dat MPVPV-personeel ertoe gehouden is inbreuken door 'mentaal gehandicapte personen' en kinderen te beëindigen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 30, 34-44 en EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 34-42). Over het algemeen gaat het om voorschriften die sinds de machtsovername bestonden en ook reeds afgedwongen werden, al zien sommige bronnen de codificatie als een indicatie dat deze regels strikter zullen worden toegepast en in een meer repressief en wreder systeem.

Laster en ongefundeerde kritiek op de *de facto*-regering is verboden – al wordt opbouwende kritiek inzake nog on vervulde beloften van de taliban, die hun rol als legitieme heersers erkent, tot op zekere hoogte gedoogd – en verder moeten nationale en internationale ngo's hun vrouwelijke medewerkers op non-actief zetten, zo niet kunnen zij hun licentie verliezen, is het voor vrouwen verboden om voor VN-agentschappen te werken, is universitaire scholing voor vrouwen geschorst, moeten schoonheidssalons sluiten en moet het vieren van niet-soennitische feestdagen worden vermeden. Naast deze nationale decreten en instructies, die aanleiding geven tot het institutionaliseren van een genderapartheid, werden er in sommige provincies ook bijkomende instructies uitgevaardigd (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 24; EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 24).

De *de facto*-autoriteiten hebben sinds de machtsovername enkele instructies gegeven in decreten en algemene richtlijnen, maar in de eerste jaren na de overname waren er weinig instructies op schrift beschikbaar. In plaats daarvan werden instructies en richtlijnen gecommuniceerd via verschillende kanalen, waaronder sociale media en tijdens interviews met de media. Hoewel er nog steeds per decreet wordt geregeerd, heeft de *de facto*-regering het wetgevingsproces geformaliseerd, waarbij een commissie wetsvoorstellen beoordeelt voordat ze worden voorgelegd aan de uiteindelijke goedkeuring van de opperste leider. Uitgevaardigde decreten worden heden gebundeld en gepubliceerd in openbare bladen omdat de authenticiteit van decreten die op sociale media werden gepubliceerd moeilijk te controleren was en soms niet ernstig werd genomen. Ondanks een meer geformaliseerd proces, worden instructies nog steeds mondeling en in verschillende andere vormen gegeven, waarbij soms onduidelijkheid bestaat over hun juridische status. Lokale *de facto*-staatsdepartementen, evenals lokale afdelingen van de MPVPV, hebben bovendien hun eigen instructies uitgevaardigd, volgens UNAMA. Voorts verklaarde een anonieme internationale organisatie aan de COI-eenheid van het Zweedse migratieagentschap dat niet alle instructies worden gepubliceerd, waardoor het enige tijd kan duren voordat iedereen op de hoogte is van het bestaan ervan. De uitgevaardigde instructies blijven vaak vaag geformuleerd, wat ruimte laat voor verschillende interpretaties. Er wordt gesuggereerd dat de formuleringen opzettelijk vaag zijn gehouden om onder andere de ambiguïteit van het beleid te vergroten en ruimte te laten voor aanpassingen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 29-30). Dit resulteert in onzekerheid en kan leiden tot arrestatie voor wat legaal lijkt, terwijl sommige instructies worden aangekondigd maar dode letter blijven (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 95, geciteerd in CEDOCA, *COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*, 14 december 2023; EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 29-30). Functionarissen van de *de facto*-autoriteiten op provinciaal niveau roteren op regelmatige basis wat een impact heeft op de lokale

toepassing van restricties en verschillende bronnen zien een algemene trend waarbij instructies op meer uniforme wijze worden toegepast en lokale variaties verminderen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 29). Het is voor de Afghaanse bevolking evenwel nog steeds niet duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en er blijft volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm, ook na de publicatie van de moraliteitswet (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 27).

Binnen hun mandaat kan het MPVPV-personeel regels en instructies stapsgewijs afdwingen via een aanmaning, bedreiging, boetes, opsluiting of elke straf die het personeelslid passend acht en dat niet tot de exclusieve bevoegdheid van een rechtbank behoort (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 30). Opgelegde restricties lijken over het algemeen op striktere wijze afgedwongen te worden in rurale gebieden dan in steden zoals Kabul en in sommige conservatieve gebieden zijn lokale waarden al in overeenstemming met opgelegde regels. De MPVPV treedt evenwel strenger op in bepaalde periodes en was ook in Kabul na de afkondiging van de moraliteitswet veel meer aanwezig (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 32 en EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 30).

In de periode 15 augustus 2021 tot 31 maart 2024 documenteerde UNAMA 1.003 gevallen waarbij de handhaving door MPVPV-personeel van voorschriften gepaard ging met schendingen van de fysieke en mentale integriteit van personen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 27).

Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder taliban-rechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle taliban-rechters op om de sharia volledig toe te passen en 'hudud'- en 'qisas'-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen. Verschillende gevallen van openbare geseling volgden op deze verklaring in het hele land. Lijfstraffen worden nog steeds regelmatig toegepast (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 43).

In het bijzonder wat betreft 'zina' – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. 'Zina' is één van de 'hudud'-misdaden (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 7, voetnoot 1). In het Algemeen Ambtsbericht wordt gesteld dat geen betrouwbare gegevens bestaan over de bestraffing van 'zina' en dat het moeilijk is cijfers te vinden van aantallen lijfstraffen voor deze specifieke 'hudud'-misdad aangezien de politie deze cijfers niet meedeelt (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 130).

Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, "Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban's second Emirate", van 15 juni 2022 in EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid.

Door de beperkingen waaraan bronnen onderhevig zijn, bestaan er ook geen exacte cijfers over het aantal uitgevoerde lijfstraffen. UNAMA maakt melding van honderden gevallen van "wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing" waaronder openbare geseling, afranseling, zweepslagen en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname. Ook AW en Rawadari rapporteerden gevallen van zweepslagen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 43-44). Uit voormelde *Country Focus* van januari 2026 (p. 44) blijkt dat het aantal lijfstraffen in 2025 is toegenomen in vergelijking met de voorgaande periode.

De plaatsvervangende taliban-opperrechter kondigde aan dat rechtbanken in het hele land 175 personen hadden veroordeeld tot 'qisas'-straffen, 37 tot steniging en 103 tot 'hudud'-straffen zoals zweepslagen en amputatie (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 130). Volgens de lokale media bron Hasht-e-Subh, op basis van cijfers van het *de facto*-Hooggerechtshof en eigen berichtgeving, werden 715 personen (waarvan 136 vrouwen) onderworpen aan zweepslagen in de periode tussen de machtsovername en 17 augustus 2024 in de 31 Afghaanse provincies. Deze straf werd opgelegd onder meer wegens buitenechtelijke relaties, diefstal maar ook het niet naleven van de kledijvoorschriften, het drinken van alcohol en het telefoneren met 'niet-mahram' personen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 43-44).

Een professor aan de American University of Afghanistan wees erop dat bij het uitspreken van lijfstraffen in principe een zeer hoge bewijsstandaard geldt. Het grote aantal lijfstraffen dat reeds werd uitgevoerd wijst er volgens hem echter op dat een zeer 'soepele' bewijsstandaard wordt gehanteerd door de taliban. Bovendien worden opgelegde straffen niet steeds vooraf gegaan door een rechterlijke procedure, maar worden ze veeleer opgelegd via individuele, *ad hoc*-beslissingen, bijvoorbeeld door leden van de MPVPV en de *de facto*-politie, wanneer deze vaststellen tijdens controles op straat dat burgers zich niet aan de opgelegde regels houden (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 29).

De scheiding van mannen en vrouwen in het openbare leven op straat wordt door controleurs van de MPVPV gecontroleerd, die volgens sommige bronnen ook vragen stelden over de kernelementen van de islam of over de sharia en mensen die hierop niet het juiste antwoord gaven naar het politiebureau brachten (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 96).

Op 4 januari 2026 is het Wetboek van Strafvordering voor Rechtbanken (*'De Mahakumu Jazaai Osulnama'*), ondertekend door de opperste leider Haibatullah Akhundzada en verspreid onder de rechtbanken op provinciaal niveau in heel Afghanistan, uitgevaardigd. Volgens Rawadari legaliseert het Wetboek discriminatie, het beperken van fundamentele vrijheden van personen en willekeurige arrestaties en straffen. In het Wetboek worden geen minimum- of maximumstraffen bepaald en wordt een onafhankelijk onderzoek ter bewijsvoering van strafbare feiten afgeschaft en worden 'bekentenissen' en 'getuigenverklaringen' de belangrijkste bewijsmiddelen. Aanhangers van de Hanafi-school worden beschreven als moslims terwijl leden van andere stromingen en geloofsovertuigingen worden omschreven als ketteren (*'mubtadeh'*). Om het algemeen belang te dienen, is het doden van overtreders, met inbegrip van personen die valse geloofsovertuigingen hebben strijdig met de islam of personen die anderen uitnodigen tot dergelijke overtuigingen, toegestaan met de toestemming van de *'imam'*. Ook wordt bespottend en het belachelijk maken van islamitische regelgeving strafbaar gesteld. Aanhangers van de Hanafi-school worden niet toegestaan hun geloof te verlaten, en indien bewezen voor een rechter, kunnen zij omwille van dit feit veroordeeld worden tot een gevangenisstraf. Een 'rebel' (*'baghi'*) wordt gedefinieerd als iemand die 'ernaar streeft corruptie te verspreiden' en het Wetboek bepaalt dat hun schade openbaar is en zij niet kunnen hervormd worden zonder gedood te worden. Artikel 4, clausule 6 van het Wetboek bepaalt dat elke moslim, wanneer getuige van zondaars die een zonde begaan, mag overgaan tot bestraffing. Dansen en het kijken naar dansen wordt strafbaar gesteld en het Wetboek roept op tot vernietiging van plaatsen van corruptie. Elke persoon aanwezig bij een bijeenkomst van corruptie is medeplichtig aan de daad van corruptie. Daarnaast verdeelt artikel 9 van het Wetboek de samenleving in feite in vier categorieën: geleerden (*'ulama'*), de elite (*'ashraf'*), de middenklasse en de lagere klasse. Wanneer een misdrijf wordt begaan, wordt het soort en de zwaarte van de straf niet bepaald op grond van de aard van het gepleegde misdrijf, maar op basis van de sociale status van de dader. Ook wordt in het Wetboek het woord 'slaaf' (*'ghulam'*) en 'meester' (*'badaar'*) vermeld. Een *'hadd'*-straf kan worden uitgevoerd door een *'imam'* en een *'tazir'*-straf kan worden uitgevoerd door een echtgenoot of een 'meester'. Artikel 18 van het Wetboek, alsook andere artikelen, schrijft de straf van geseling voor. Daarnaast zijn er een aantal bepalingen die de onderdrukking van de vrije meningsuiting tot gevolg hebben alsook het criminaliseren van oppositie tegen en kritiek op de taliban. Verder bepaalt het Wetboek dat alleen als de man de vrouw met een stok slaat en deze daad leidt tot een ernstig letsel, zoals 'een wond of blauwe plekken', en de vrouw dit voor een rechter kan bewijzen, de man wordt veroordeeld tot vijftien dagen gevangenisstraf. Andere vormen van fysiek geweld, psychologisch geweld en seksueel geweld tegen vrouwen zijn niet expliciet verboden in het Wetboek. Voorts worden, in geval een vrouw herhaaldelijk naar het huis van haar vader of andere familieleden gaat zonder toestemming en niet terugkeert ondanks het verzoek hiertoe van haar echtgenoot, de vrouw en elk lid van haar familie en verwanten die haar hebben verhinderd naar het huis van haar echtgenoot te gaan, beschouwd als misdadiger en veroordeeld tot een gevangenisstraf (Rawadari, *"Press Release Regarding the Implications of the "The Criminal Procedure Code for Courts" Issued by the Taliban"*, 22 januari 2026).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban alsook personen die mensenrechtenkwesies onder de aandacht brachten (Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23-24 waarnaar wordt verwezen in de EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022; EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 20; EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 25 en EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 23). In september 2025 sloten de taliban de toegang tot internet in heel Afghanistan af, volgens sommige bronnen om 'immorele inhoud' te bestrijden (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 22). Volgens Dr. Schuster hebben de taliban sociale media profielen gemonitord en werden mensen beschuldigd van morele corruptie (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 98). Een andere bron stelt dat het monitoren van sociale media vooral leidde tot het opsporen van personen die kritiek uitten in eigen naam (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 44). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (*'Ministry of Communications and Information Technology'*) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met "immorele inhoud" te beperken (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 44). Volgens verschillende bronnen controleren de taliban niet alleen sociale media netwerken maar luisteren zij ook mee met telefoongesprekken, ook met personen die vanuit het buitenland naar familieleden in Afghanistan belden (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 44, 80, 116; EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 25). In de landeninformatie wordt ook melding

gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23). Er zijn ook taliban aanhangers online actief die bedreigende commentaren posten bij berichten van personen die kritiek uiten op de *de facto*-regering en ijveren voor vrouwenrechten. Er is evenwel geen sterk bewijs dat het om door de taliban gecoördineerde acties zou gaan. Er wordt ook melding gemaakt van twee Afghanen in Duitsland die online kritiek hadden geuit op de taliban en wiens families in Afghanistan door de taliban werden gearresteerd (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 26, 45).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige taliban-segmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Haibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de "*geloofsethiek en denkwijze*" van Afghanen die Afghanistan verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLONews, "*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*", 8 december 2021 in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, maar ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 50-51).

Desalniettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsook alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban.

Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan en dat tot september 2025 zes miljoen Afghanen zijn gerepatriëerd vanuit Iran en Pakistan, waarbij zij materiële ondersteuning kregen om terug te keren naar hun regio van oorsprong (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 46 en 47). Vele terugkeerders komen toe in Afghanistan zonder middelen en sommigen hebben zelfs nog nooit een voet in Afghanistan gezet. Er wordt vastgesteld dat het voor vele Afghanen, mede gelet op de preciaire humanitaire situatie in het land, moeilijk is om te (her)integreren in Afghanistan wanneer zij er niet (meer) over een sociaal netwerk beschikken, dat hen kan helpen bij het vinden van werk. Terugkeerders zonder sociaal netwerk in Afghanistan worden soms als buitenlanders beschouwd, onder meer door het hebben van een ander accent, andere kleding en ander gedrag. Een aanpassing aan de nieuwe regels en normen onder het huidige talibanregime is nodig om stigmatisering te vermijden (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 48-49).

De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en de informatie hierover blijft beperkt en anekdotisch. Volgens persberichten stuurde Frankrijk in maart 2023 één Afghaanse man en Duitsland in maart 2024 28 Afghanen gedwongen terug. In juli 2025 stuurde Duitsland nogmaals 81 Afghanen gedwongen terug. Oostenrijk stuurde in oktober 2025 een Afghaanse man terug. Het ging telkens om personen die criminele feiten hadden gepleegd. Volgens Der Spiegel werden deze personen opgesloten bij terugkeer maar na een week weer vrijgelaten, terwijl een aantal onder een vorm van huisarrest geplaatst werden en ondervraagd werden. Volgens het Duitse Tagesschau hebben de *de facto*-autoriteiten van de terugkeer van Afghanen uit Europa in 2025 geprofiteerd om via video's te laten voorkomen dat zij terug welkom worden geheten in Afghanistan en wordt migratiemanagement aangegrepen om in de afwezigheid van diplomatieke erkenning relaties aan te knopen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 50). Een prominent activist voor het recht op onderwijs voor meisjes werd begin 2023 gearresteerd na een bezoek aan Brussel waar hij diplomaten en EU-ambtenaren had ontmoet en werd vervolgens zeven maanden opgesloten (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 44-45).

Volgens het Algemeen Ambtsbericht is het, net omwille van de beperkte en anekdotische informatie hierover, onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij behandeld zouden worden bij terugkeer naar Afghanistan (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 53-55; Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht*

Afghanistan, juni 2023, p. 148-149; CEDOCA, *COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*, 14 december 2023, p. 36).

Het rapport van het Zwitserse Staatssecretariat für Migration (SEM), *Focus Afghanistan. Return from abroad*, van 14 februari 2025 (waarnaar wordt verwezen in de EUAA, *Afghanistan Country Focus* van januari 2026) handelt specifiek over terugkeerders. Het rapport vermeldt dat in de luchthaven van Kabul, het 'Immigration Department', dat handelt onder het Ministerie van Binnenlandse zaken, verantwoordelijk is voor de grenscontroles in de luchthaven. Zij zijn ook verantwoordelijk voor andere checkpoints aan de grens. Op de luchthaven wordt een screening uitgevoerd van binnenkomende terugkeerders door de grenscontroleautoriteiten en de geheime dienst GDI van de *de facto*-regering. Een bron vermeldt dat personen die toekomen vanuit een westers land, bij binnenkomst meer vragen moeten beantwoorden dan andere reizigers, zeker als ze westerse kledij dragen. Een andere bron vermeldde dan weer dat het zeer regelmatig en zelfs dagelijks voorkomt dat personen toekomen uit westerse landen en dat dit niet tot problemen leidt met binnenkomstcontroles. Tijdens hun missie naar Kabul in november 2024, stelden onderzoekers van SEM vast dat de grenscontroles in de luchthaven van Kabul niet significant verschillen van deze in andere luchthavens. Stelselmatige interviews door personeel van de GDI komen niet voor. De Taliban of de GDI hebben lijsten en biometrische gegevens van vroegere overheidsmedewerkers in de veiligheidsdiensten. Zij kunnen deze personen dus identificeren bij controles (p. 17). Arrestaties vinden niet systematisch plaats. Volgens een bron is dit echter wel mogelijk als er een verband wordt vermoed met actieve verzetsgroepen zoals het 'National Resistance Front' (hierna: NRF) of het 'Afghanistan Freedom Front' (hierna: AFF). Ook voormalige medewerkers van de geheime dienst lopen naar verluidt een bijzonder risico. Bij mensen met een buitenlands paspoort wordt speciale aandacht besteed aan mogelijke spionnen en mensen die banden hebben met de organisatie 'Islamic State Khorasan Province' (hierna: ISKP).

De IOM is verantwoordelijk voor terugkeerders vanuit Turkije en interviewt hen systematisch. In 2022 werden nog eerder agressieve ondervragingen en onderzoek op de luchthaven gemeld ten aanzien van terugkeerders uit Turkije, maar nu is dit niet meer het geval, omdat deze terugkeerders uit Turkije nu veeleer beschouwd worden als "poor guys" of sukkelaars. Turkije deelt de passagierslijsten met de Afghaanse *de facto*-autoriteiten. In 2024 had slechts 2 % van de terugkeerders een paspoort. Verder reisde 97,5 % van hen met een tijdelijk reisdocument dat lijkt op een taskara, specifiek uitgereikt voor hun terugkeer (p. 17-18).

De enige informatie die beschikbaar is over de behandeling van terugkeerders uit een westers land, betreft de chartervlucht vanuit Duitsland in augustus 2024 met 28 veroordeelde criminelen. Deze gerepatrieerden werden oorspronkelijk vastgehouden in een gebouw bij de luchthaven. Daar werden ze geïnterviewd door de *de facto*-autoriteiten om hun identiteit na te gaan en daarna werden ze vrijgelaten. Hun familieleden moesten een verklaring ondertekenen dat deze personen geen misdaden meer zouden begaan. Het is niet gedocumenteerd of al deze personen zijn vrijgelaten. Volgens Der Spiegel zouden sommigen nog onder huisarrest staan. Enkelen van hen getuigden later in Afghaanse media (p. 18).

De situatie na binnenkomst via de luchthaven van Kabul is de volgende. In 2021 is de IOM gestopt met het vrijwillig terugkeerprogramma vanuit Europese landen. In 2023 werd de ontvangstbalie in de luchthaven heropend. Deze wordt gezamenlijk bemand door de IOM en het Afghaanse Ministerie van Vluchtelingen en Repatriëringen. Specifiek voor terugkeerders uit Turkije is er financiële steun van de IOM. Volgens een bron moeten vele jonge mannen voor zichzelf zorgen eens ze de luchthaven verlaten (p. 28-29).

Er zijn geen bewijzen van arrestaties of mishandeling door de Taliban bij binnenkomst van terugkeerders via de luchthaven of via land. De SEM heeft tijdens zijn onderzoek geen bewijs gevonden van systematische vervolging of intimidatie van terugkeerders. Er wordt vanuit gegaan dat de bronnen die voor het SEM-rapport zijn geraadpleegd, dit anders wel zouden hebben gemeld. In plaats daarvan zijn de meeste bronnen het erover eens dat de Taliban terugkeerders over het algemeen goed behandelen en dat er geen sprake is van specifieke vervolging tegen hen uitsluitend omdat ze terugkeerders zijn. Niettemin zijn er aanwijzingen dat dergelijke aanvallen af en toe voorkomen of dat terugkeerders daar bang voor zijn. Er zijn wel indicaties dat vervolging of mishandeling kan voorkomen tegen personen die behoren tot een risicoprofiel en hun familieleden. Vervolging of mishandeling door de *de facto*-overheden wordt vooral gemeld in het geval van enkele risicogroepen, en zelfs dan niet systematisch: voormalige hoge ambtenaren en politici, voormalige veiligheidsstroepen, mensenrechtenactivisten (p. 35-36).

De *de facto*-overheden hebben over het algemeen weinig achtergrondinformatie over terugkerende personen. Ze zijn niet in staat om alle terugkeerders te volgen en te controleren (p. 37).

Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23 en 38 in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 55). Het is voor de Taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 44).

Het Noorse Landinfo benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat er een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen mogelijk zijn en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke

reacties zullen, dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon terugkeert (CEDOCA, *COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*, 14 december 2023, p. 36).

Bronnen geven ook aan dat individuen die als “*verwesterd*” worden gezien, bedreigd kunnen worden door de Taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als “*verraders*” of “*ongelovigen*”. Een bron geeft aan dat personen die worden beschouwd als ‘beïnvloed’ door westerse waarden, met argwaan worden bekeken en door de Taliban kunnen worden gevisieerd, waarbij personen in verstedelijkte gebieden, middenveldactivisten, personen die een westerse opleiding hebben gevolgd of personen die een levensstijl hadden aangenomen die afwijkt van de plaatselijke gebruiken in het bijzonder worden genoemd (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 51).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 51; EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 51). Stigmatisering is onder meer het gevolg van de kosten van emigratie, vaak betaald door de uitgebreide familie, hetgeen leidt tot onbetaalde schulden en vergaande economische gevolgen voor familieleden. Een bron vermeldt dat terugkeerders uit Europa vaak vermijden kenbaar te maken dat zij uit het Westen werden gerepatriëerd om stigmatisering te vermijden. Voorts wordt gesteld dat roddels zich snel verspreiden, waarbij een terugkeerder uit Europa vaak wordt verdacht ‘besmet’ te zijn met westerse waarden en ideeën, zijn eigen cultuur te zijn ‘verloren’ en verboden handelingen te hebben gesteld, zoals niet bidden, zich bekeren tot het christendom, alcohol drinken of omgaan met vrouwen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 48-49). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen kunnen worden aangeduid: (1) personen “*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en; (2) personen die zijn beïnvloed door buitenlandse waarden of als zodanig worden gezien, ook wel benoemd als personen die “*verwesterd*” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, die kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht. Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risicoanalyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van ‘*zina*’ kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

In de *Country Guidance: Afghanistan* van de EUAA wordt gesteld dat vervolging van personen die onder deze profielen vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De richtsnoeren van EUAA kunnen worden bijgetreden (EUAA, *Country Guidance: Afghanistan*, mei 2024, p. 57-61).

Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat de Taliban hebben aangekondigd dat asielzoekers die na afwijzing in Europa zouden worden teruggestuurd naar Afghanistan, zouden worden beticht en dat de rechtbank over hun lot zou beslissen. Hij verwijst in dit verband naar en citeert uit een artikel van InfoMigrants “*Un porte-parole taliban affirme que les Afghans expulsés d’Europe seront “traduits en justice”* van 31 augustus 2021. Uit dit

artikel blijkt dat deze verklaring van Zabiullah Mojahid geschiedde ten aanzien van de Oostenrijkse krant Kronen Zeitung. In dit artikel wordt eveneens de weblink opgenomen van het desbetreffende artikel uit de voormelde Oostenrijkse krant. Uit dit laatstgenoemde artikel blijkt dat de stelling dat de woordvoerder van de taliban, Zabiullah Mojahid, verteld heeft dat Afghanen bij hun terugkeer veroordeeld moet worden, gebaseerd is op één passage in één interview in de Oostenrijkse krant Kronen Zeitung waaruit bezwaarlijk kan worden afgeleid dat in de praktijk en *in concreto* vervolging zou bestaan ten aanzien van alle terugkeerders. Bovendien dient te worden gewezen op de precieze inhoud van het gesprek en op de bijzondere context ervan, waarbij de journalist in het kader van een aantal gevallen van zware misdrijven waarbij in Oostenrijk verblijvende Afghanen betrokken waren, aan talibanwoordvoerder Zabiullah Mujahid de vraag stelde: *“Würde Ihre Regierung afghanische Staatsbürger, wenn sie in Deutschland und Österreich nicht asylberechtigt sind und vielleicht noch straffällig geworden sind, zurücknehmen?”* en deze antwoordt: *“Ja. Sie würden einem Gericht vorgestellt werden. Das Gericht muss entscheiden, wie es mit ihnen weitergeht.”* (*“Zou uw regering Afgaanse staatsburgers, als zij in Duitsland en Oostenrijk geen recht hebben op asiel en mogelijks strafbare feiten hebben gepleegd, terugnemen?”* *“Ja, ze worden voor de rechtbank gebracht. De rechtbank moet beslissen hoe het met hen verder gaat.”*) Dat met deze passage wordt verwezen naar elke Afgaanse terugkeerder, ook hij die geen criminele feiten heeft gepleegd, is allerminst duidelijk.

In zoverre verzoeker in het verzoekschrift verwijst naar algemene bronnen aangaande de vrees in geval van terugkeer naar Afghanistan, benadrukt de Raad dat het risico voor verzoeker *in concreto* aannemelijk moet worden gemaakt, waarbij van hem mag worden verwacht dat hij concrete, op zijn persoon betrokken elementen of feiten aanreikt waaruit zou blijken dat hij persoonlijk omwille van zijn profiel dreigt te worden gevisieerd of vervolgd bij een terugkeer naar Afghanistan.

4.7.2.2. *In casu* dient te worden vastgesteld dat verzoeker nalaat *in concreto* aan te tonen dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde ‘besmet’ door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

Uit de loutere omstandigheid dat verzoeker inmiddels meer dan 4,5 jaar in België verblijft, kan niet worden afgeleid dat hij hierdoor dermate verwesterd is dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan. De duur van zijn verblijf in België sinds 8 augustus 2021, *in casu*, meer dan 4,5 jaar, is niet van die aard dat kan worden aangenomen dat verzoeker dermate is verankerd in de Belgische samenleving dat hij geen sterke voeling meer zou hebben met zijn land van herkomst en niet langer bekend zou zijn met de Afgaanse normen en waarden. Zodoende kan niet worden aangenomen dat verzoeker totaal vervreemd zou zijn van de Afgaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Hierbij wordt nog aangestipt dat verzoeker niet aantoont dat hij bij terugkeer niet meer kan rekenen op enig familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan, daar hij eerder aangaf dat zijn schoonzus, haar vader en haar twee kinderen nog in Afghanistan verblijven (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 4). Daarenboven verklaarde verzoeker dat hij nog drie à vijf keer per maand contact heeft met het gezin van zijn schoonzus (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 4) en bij wie hij zich desgevallend kan informeren omtrent de huidige geldende regels en normen. Volledigheidshalve kan nog opgemerkt worden dat verzoeker verklaarde soennitisch moslim te zijn (verklaring DVZ, nr. 9).

Verzoeker moet dan ook redelijkerwijze in staat worden geacht op de hoogte te zijn van de actueel heersende normen en waarden in Afghanistan en deze in acht te nemen.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift stelt dat hij bijna 3 jaar in België verblijft, dat hij volledig geïntegreerd is en enkel nog westerse waarden deelt, in de aanvullende nota betoogt dat hij een volledig verwesterde levensstijl heeft aangenomen, dat zijn uiterlijk, zijn kledinggewoonten en zijn integratie in een Europese culturele omgeving precies overeenstemmen met de kenmerken die volgens de bronnen aanleiding kunnen geven tot argwaan, controle of zelfs sancties, dat hij meerdere jaren buiten Afghanistan en op het Belgische grondgebied verblijft en aantoonbaar sterk verwesterd is, en voorts ter terechtzitting verklaart dat hij naar de gym en de club gaat, veel contact heeft met Belgische mensen, afspreekt met jongens en meisjes en een blanco strafregister heeft, beperkt hij zich tot blote beweringen

Waar hij tracht het zich eigen maken van de westerse normen en waarden, te onderbouwen door het voorleggen van bewijzen van tewerkstelling en van het aanleren van de Franse taal alsook van verschillende getuigenverklaringen en door te verklaren ter terechtzitting dat hij naar school gaat, werkt, naar de gym gaat, meedoet aan activiteiten, al een grote som geld verzameld heeft om een eigen zaak op te starten en dat hij graag een carwash zou opstarten, wijst de Raad erop dat de voorgelegde stukken en verklaringen getuigen van de bereidheid van verzoeker om te werken en de taal te leren en van zijn deelname aan het sociale leven in België alsook van zijn karakter, inzet, initiatief, motivatie en zelfstandigheid. De Raad wijst erop dat dit aantoont dat verzoeker zich in zekere mate aanpast aan de omstandigheden van zijn verblijf alhier, doch dat

dit, rekening houdend met het geheel aan informatie die zich in het rechtsplegingsdossier bevindt, niet van die aard is om te leiden tot de vaststelling dat verzoeker dient te vrezen voor vervolging wegens een terugkeer uit Europa en (een toegeschreven) verwestering. Verzoeker maakt immers niet *in concreto* aannemelijk dat hij omwille zijn job, zijn taalkennis, zijn inspanningen en zijn sociale contacten in Europa, bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden, noch als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden door de taliban, die hem zouden kunnen beschouwen als een persoon die waarden heeft ontwikkeld die vreemd zijn aan de door hen verdedigde waarden.

Verzoeker benadrukt in zijn aanvullende nota van 5 maart 2026 nog dat hij een attest van beroepsbekwaamheid heeft behaald dat hem in staat stelt te werken in een slachthuis, dat het werk dat hiermee mogelijk is niet voldoet aan de rituele slachtpraktijken volgens de islam, dat hij hierdoor, in geval van terugkeer naar Afghanistan, in een situatie zou terechtkomen die zowel zijn religieuze overtuigingen schendt als zijn persoonlijke veiligheid in gevaar brengt. De Raad wijst erop dat uit het louter behalen van voornoemd attest van beroepsbekwaamheid niet kan blijken dat verzoeker dermate verwesterd is dat het voor hem onoverkomelijk zou zijn om terug te keren naar zijn land en zich opnieuw aan te passen aan de Afghaanse samenleving. Bovendien toont verzoeker geenszins concreet aan dat, of op welke wijze, de taliban van deze opleiding in België op de hoogte zouden zijn of zouden riskeren te komen.

Waar verzoeker ter terechtzitting stelt dat hij alhier veel vrijheid heeft en toelicht dat hij kan afspreken met meisjes en jongens, stelt de Raad vast dat hieruit evenmin blijkt dat hij dermate verwesterd is dat het voor hem onoverkomelijk zou zijn om terug te keren naar zijn land en zich opnieuw aan te passen aan de Afghaanse samenleving. Hij toont met deze loutere verklaring niet aan dat hij daadwerkelijk westerse waarden en normen heeft geïnternaliseerd.

Waar verzoeker stelt dat hij een relatie heeft met een ongelovige, beperkt hij zich tot een loutere bewering. Het kwam aan verzoeker toe om dit te onderbouwen met enig begin van bewijs, *quod non in casu*. Zijn betoog dat hoewel dit in de westerse cultuur als normaal wordt beschouwd, het onder Afghaanse waarden en normen absoluut verboden is om een relatie te hebben zonder gehuwd te zijn en al zeker niet met een niet-moslim, dat gezien de taliban een uiterst strikte interpretatie van de islam aanhangen, niet kan worden betwist dat zij dergelijke 'haram-zaken' zwaar bestraffen en dat er geen enkele twijfel kan bestaan dat hij verwesterd is, is dan ook niet dienstig.

De door de verzoeker voorgelegde stukken en zijn verklaringen tonen niet aan dat hij dermate is verwesterd dat hij zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, dan wel dat hij als dusdanig zal worden gepercipieerd. Deze stukken tonen immers geenszins een daadwerkelijke verwestering aan, *i.e.* een internaliseren van westerse waarden en normen, noch kunnen zijn tewerkstelling, zijn kennis van de Franse taal en zijn inspanningen en sociale contacten in België op afdoende wijze een toegeschreven verwestering aannemelijk maken.

De Raad wijst er verder op dat een door louter tijdsverloop ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij verzoeker aannemelijk maakt dat deze levenswijze een uitingsvorm is van een religieuze of politieke overtuiging, dan wel als dusdanig kan worden gepercipieerd, of bijzonder belangrijk is voor hem en een wezenlijk bestanddeel vormt van zijn identiteit of zijn morele integriteit. Het komt aan verzoeker toe om dit aan te tonen, met name dat hij bepaalde concrete gebruiken of elementen van een levensstijl heeft aangenomen die deel uitmaakt van of dermate fundamenteel is voor zijn identiteit of morele integriteit dat er van hem niet mag worden verwacht dat hij afziet van dit gedrag of deze levenswijze opgeeft om een dreigende vervolging te ontlopen wegens niet naleving van heersende regels en normen in Afghanistan, en dit als uiting of toeschrijving van een politieke of religieuze overtuiging. Verzoeker blijft daartoe evenwel in gebreke.

Verzoeker is niet in staat om *in concreto* aan te tonen dat in zijn hoofd sprake is van aangenomen westerse waarden en normen waardoor hij bij terugkeer naar Afghanistan met een redelijke mate van waarschijnlijkheid door de traditionele Afghaanse maatschappij en de taliban zal worden gepercipieerd als niet-conformerend aan de aldaar heersende waarden en normen én omwille daarvan zal worden geïnternaliseerd/vervolgd.

Verzoeker geeft geen enkele duiding over de normen en waarden die hij dan wel zou hebben aangenomen waardoor hij bij terugkeer naar Afghanistan een risico op vervolging zou lopen in de zin van het Vluchtelingenverdrag.

De uiteenzetting van verzoekers vermeende verwestering is te summier en te beperkt en mist bovendien de nodige verdere stoffering, onderbouwing, concretisering en uitwerking om enige (toegeschreven) verwestering aannemelijk te maken. Het komt hierbij niet aan de Raad om te gissen naar bepaalde gedragingen die verzoeker zich al dan niet zou hebben eigen gemaakt.

Uit de stukken van het administratief dossier blijken ook geen andere concrete elementen op grond waarvan zou kunnen worden besloten dat verzoeker zich door zijn verblijf van meer dan 4,5 jaar in België fundamentele westerse maatschappelijke normen en waarden heeft geïnternaliseerd die raken aan zijn identiteit en morele integriteit waardoor een vrees voor vervolging of het risico op het lijden van ernstige schade in zijn hoofde zou kunnen worden vastgesteld.

In zoverre verzoeker in zijn verzoekschrift wijst op het leven onder het schrikbewind van de taliban en citeert uit algemene landeninformatie over het regime van de taliban, de grove mensenrechtenschendingen en de strikte interpretatie van de sharia en onder meer opmerkt dat de taliban een enorm streng islamitisch beleid hanteren, dat verschillende geanalyseerde objectieve landenrapporten aangeven dat er een reëel risico bestaat op mensenrechtenschendingen door de taliban tegen onder andere 'verwesterde Afghanen' die reeds bepaalde tijd in het buitenland hebben gewoond, dat Afghanen die beschouwd worden als 'verwesterd' immers het risico lopen bedreigd, gefolterd, afgeperst, ontvoerd of vermoord te worden door de taliban, op grond van het vermoeden dat zij westerse waarden hebben geïnternaliseerd of 'vreemdelingen' of spionnen zijn geworden, dat mensen die reeds geruime tijd in het buitenland verblijven door de taliban als 'verwesterd' worden beschouwd, dat de taliban in het verleden reeds een negatief beeld hadden over dergelijke Afghanen en zij nu een enorm strikt islamitisch beleid hanteren die het Westen volledig afkeuren en zeer strenge straffen opleggen, dat er tot heden geen duidelijk standpunt gekend is van de taliban omtrent terugkeerders uit het Westen, dat in het opzicht van een onduidelijk beleid inzake terugkeerders uit het Westen én het handhaven van een zeer streng islamitisch beleid met zelfs toepassing van fysieke straffen, er bezwaarlijk kan worden besloten dat hij geen risico loopt omwille van zijn terugkeer uit het Westen gepaard met een verwesterd profiel, en in zijn aanvullende nota van 5 maart 2026 stelt dat het momenteel geldende juridische kader een geïnstitutionaliseerd systeem van willekeur, repressie en geweld verankert, dat de taliban-autoriteiten geleidelijk een regime geconsolideerd hebben dat is gebaseerd op de bijzonder strikte toepassing van de sharia en een geïnstitutionaliseerde zedenpolitie, waarbij kan gewezen worden op een toenemende regulering van het uiterlijk en het gedrag van mannen via de wet inzake de bevordering van deugd en de voorkoming van het kwaad, op de handhavingspraktijken die worden gekenmerkt door willekeur, detenties en lijfstraffen en op een gerechtelijke en procedurele omgeving die de minimale waarborgen van een eerlijk proces niet garandeert, ter staving waarvan hij verwijst naar en citeert uit landeninformatie, en in zijn aanvullende nota meent dat deze elementen relevant zijn voor de analyse van het risico bij terugkeer van mannen die meerdere jaren in Europa hebben verbleven, in het bijzonder wanneer hun uiterlijk, gewoonten of sociale codes als 'verwesterd' of niet-conform kunnen worden beschouwd, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd, waarbij het Wetboek van Strafvordering discriminatie, het beperken van fundamentele vrijheden van personen en willekeurige arrestatie en straffen legaliseert en waarin willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaatsgrijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Een individuele beoordeling blijft bijgevolg noodzakelijk. Uit het voorgaande is evenwel gebleken, in weerwil van wat hij in de aanvullende nota van 5 maart 2026 opnieuw voorhoudt, dat verzoeker niet concreet aantoont dat hij in de actuele stand van zaken in geval van terugkeer naar Afghanistan als verwesterd zal worden gepercipieerd, noch dat hij niet in staat zal zijn om zich aan te passen aan de heersende waarden en normen. Door in zijn verzoekschrift en aanvullende nota van 5 maart 2026 louter te verwijzen naar en te citeren uit algemene informatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, werpt verzoeker hier geen ander licht op en blijft hij in gebreke *in concreto* een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) aan te tonen.

Verder maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn relaas (zie *supra*). Evenmin zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, zoals hierboven vastgesteld, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban, laat staan dat zijn vertrek uit Afghanistan om die reden risicoverhogend of -verzwarend zou zijn. Evenmin brengt verzoeker enig concreet element aan waaruit zou blijken dat hij bij terugkeer naar Afghanistan alsnog in het vizier van de taliban zou komen. Daar geen geloof wordt gehecht aan verzoekers vluchtrelaas en de beweerde problemen met de taliban, kan niet worden aangenomen dat de taliban erg goed op de hoogte zullen zijn van verzoekers afwezigheid en terugkeer.

Gezien verzoeker zijn asielaanvraag niet aannemelijk heeft gemaakt, kan hij ook niet gevolgd worden in zijn betoog dat hij, die zijn onenigheid met het regime heeft geuit en om die reden het land heeft verlaten, bij een terugkeer een reëel, persoonlijk en bijzonder groot risico zal lopen. Gelet op deze vaststelling alsook het feit dat hij niet concreet aantoont dat hij in de actuele stand van zaken in geval van terugkeer naar Afghanistan

als verwesterd zal worden gepercipieerd, noch dat hij niet in staat zal zijn om zich aan te passen aan de heersende waarden en normen, kan verzoeker evenmin gevolgd worden waar hij in de aanvullende nota van 5 maart 2026 stelt dat zijn 'profiel' gemakkelijk kan gelijkgesteld worden met dat van een opposant of een zogenaamd afwijkend individu, waardoor hij zal worden blootgesteld aan willekeurige arrestaties, mishandeling, gedwongen bekentenissen en zelfs lijfstraffen of de doodstraf, zonder enige waarborg op een eerlijk proces en dat deze dreigingen concreet zijn.

Er wordt voorts niet betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering, discriminatie of uitstoting. De Raad herhaalt dat individuen die als “*verwesterd*” worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als “*verraders*” of “*ongelovigen*”, dat personen die worden beschouwd als ‘beïnvloed’ door westerse waarden, met argwaan worden bekeken en door de taliban kunnen worden geïnterviewd, waarbij personen in verstedelijkte gebieden, middenveldactivisten, personen die een westerse opleiding hebben gevolgd of personen die een levensstijl hadden aangenomen die afwijkt van de plaatselijke gebruiken in het bijzonder worden genoemd (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 51). De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 51; EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 51). Stigmatisering is onder meer het gevolg van de kosten van emigratie, vaak betaald door de uitgebreide familie, hetgeen leidt tot onbetaalde schulden en vergaande economische gevolgen voor familieleden. Een bron vermeldt dat terugkeerders uit Europa vaak vermijden kenbaar te maken dat zij uit het Westen werden gerepatriëerd om stigmatisering te vermijden. Voorts wordt gesteld dat roddels zich snel verspreiden, waarbij een terugkeerder uit Europa vaak wordt verdacht ‘besmet’ te zijn met westerse waarden en ideeën, zijn eigen cultuur te zijn ‘verloren’ en verboden handelingen te hebben gesteld, zoals niet bidden, zich bekeren tot het christendom, alcohol drinken of omgaan met vrouwen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 48-49). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Verzoeker reikt echter in het kader van zijn beschermingsverzoek geen concrete elementen of aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging of ernstige schade. Hierbij dient te worden herhaald dat verzoeker nog steeds contacten onderhoudt met het gezin van zijn schoonzus dat in Afghanistan verblijft.

Hierboven werd reeds gesteld dat uit de landeninformatie niet volgt dat voor elke Afghaan die terugkeert louter omwille van zijn verblijf in het buitenland een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen noch dat elke Afghaan louter omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele en sociale normen heeft overschreden. Verzoeker brengt geen concrete elementen aan waaruit het tegendeel kan blijken. Hij brengt ook geen concrete elementen bij waaruit blijkt dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan als verwesterd zou worden gepercipieerd, laat staan dat hij *in concreto* aannemelijk zou maken dat hij daardoor dreigt te worden geïnterviewd, gestigmatiseerd en/of vervolgd. Gelet op wat voorafgaat brengt verzoeker in het kader van zijn verzoek geen concrete elementen bij waaruit blijkt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zou worden geïnterviewd omwille van zijn verblijf in Europa. Waar verzoeker stelt dat er vrijwel geen enkel geval is van een terugkeer na een verblijf in een Europees land en er geen informatie voorhanden is aangaande hun situatie, wijst de Raad er vooreerst op dat dit betoog niet dienstig is nu noch de bestreden beslissing, noch dit arrest een beslissing tot terugkeer of verwijdering inhoudt.

De Raad wijst voorts op de uiteenzetting in punt 4.7.2.1. en meer specifiek naar de informatie uit het SEM-rapport van 14 februari 2025.

De thans beschikbare informatie in verband met terugkeer is voldoende en in de regel, voor iemand als verzoeker zonder specifiek profiel, niet problematisch. Het loutere gegeven dat men zou weten van waar verzoeker exact terugkeert, doet verder geen afbreuk aan wat hierboven wordt uiteengezet, met name dat verzoeker geen daadwerkelijke, noch toegeschreven verwestering aannemelijk maakt, alsook dat niet blijkt dat hij in de specifieke negatieve aandacht zou staan van de taliban. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden. De focus van

de taliban ligt op het opsporen van tegenstanders of voormalige medewerkers van de veiligheidsdiensten. Verzoeker toont in de huidige stand van zaken echter niet aan dat hij over een specifiek profiel beschikt waardoor hij persoonlijk zou worden gevisieerd bij deze controleposten. Zoals hierboven uiteengezet, blijkt niet dat verzoeker voor zijn vertrek in het vizier stond van de taliban, noch zijn er concrete indicaties die erop wijzen dat hij bij terugkeer in hun vizier zou komen.

De algemene informatie waaruit zou blijken dat er niet zonder meer geloof kan worden gehecht aan de belofte van de taliban tot veilige terugkeer vanuit het Westen en de behandeling van personen die proberen te vertrekken en die terugkeren vermogen, gelet op het gebrek aan concrete en op verzoekers persoon betrokken elementen, evenmin in hoofde van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aan te tonen.

Daarnaast wijst de Raad ter volledigheid opnieuw naar het gestelde in punt 4.4. Verzoekers betoog inzake het gebrekkig onderzoek naar het risico omwille van (toegeschreven) verwestering en terugkeer uit het Westen en zijn kritiek op de beschikbare landeninformatie die wordt gehanteerd en die hij nog steeds onvoldoende acht, kan, te meer gelet op het feit dat er vrijwel geen enkel geval is van een terugkeer en er geen informatie is aangaande hun situatie, niet anders doen besluiten. De Raad wijst erop dat bij de bovenstaande beoordeling rekening werd gehouden met de uitdagingen waarmee verschillende organisaties worden geconfronteerd in hun bronnenonderzoek. Het volstaat echter niet dat verzoeker deze pijnpunten nogmaals benadrukt.

Waar verzoeker in zijn aanvullende nota stelt dat recente berichtgeving vanuit Afghanistan meer dan zorgwekkend is, met name dat uit de informatie van HRW voor wat betreft de situatie van schoolgaande jongeren, blijkt dat het risico in geval van terugkeer vaststaand is, kan de Raad enkel vaststellen dat nergens uit blijkt dat verzoeker een 'schoolgaande jongere' is, zodat zijn verwijzing niet dienstig is.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nog verwijst naar de arresten nrs. 255 609 en 270 813 van de Raad van 4 juni 2021 respectievelijk 31 maart 2022, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben. Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van voornoemde arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

4.7.2.3. Aangezien hierboven werd vastgesteld dat niet kan worden aangenomen dat verzoeker is verwesterd of dat hij als dusdanig zal worden beschouwd, is de vraag of de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging omwille van een (toegeschreven) verwestering al dan niet verband houdt met het Vluchtelingenverdrag op grond van het behoren tot een welbepaalde sociale groep, godsdienst of politieke overtuiging, dan ook niet relevant noch dienstig.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, §4 van de Vreemdelingenwet.

Gelet op verzoekers individuele omstandigheden kan *in casu* niet worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering en/of een (toegeschreven) overschrijding van religieuze, morele en/of sociale normen.

4.7.3. Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van Vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemt artikel 2 van het EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, a) van de Vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Wat betreft de toekenning van de subsidiaire bescherming, blijkt *in casu* noch uit verzoekers verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, §2, a) van de Vreemdelingenwet.

4.7.4. Betreffende de socio-economische en humanitaire situatie

4.7.4.1. Artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip 'ernstige schade' in dit artikel heeft betrekking "*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*", met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C- 465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, §1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

Verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C- 542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de *Country Guidance: Afghanistan* van EUAA van mei 2024 (p. 101: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, §1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie, aangeleverd door verzoeker in zijn verzoekschrift en aanvullende nota van 5 maart 2026 en door verweerder in de bestreden beslissing en zijn aanvullende nota, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban, die door de internationale gemeenschap niet wordt erkend als een legitieme Afghaanse overheid, kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevroering van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van

privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met verdere gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ook zijn er milieuumstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie. Tot slot heeft de Afghaanse economie in 2025 nieuwe klappen gekregen waaronder een aanzienlijke vermindering van Amerikaanse hulp en de massale toestroom van terugkeerders uit Pakistan en Iran (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 48). In april 2025 besloot de VS, voorheen de grootste donor, de financiering van bijna al zijn humanitaire programma's stop te zetten en andere donoren volgden dit voorbeeld. Het gevolg is dat honderden gezondheidscentra zijn gesloten, en dat USAID-programma's die miljoenen Afghanen ondersteunen met voedselvoorziening, spoedeisende gezondheidszorg en water, sanitaire voorzieningen en hygiëne zijn opgeschort. Daarnaast keerden in 2025 2,5 miljoen Afghanen terug vanuit Iran en Pakistan. Met als gevolg dat de reeds precaire humanitaire situatie in Afghanistan verder onder druk wordt gezet. Het hoog aantal terugkeerders heeft onder meer de concurrentie op de arbeidsmarkt verscherpt en heeft de druk op de stedelijke huisvestingscrisis vergroot (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 81 en 85). De meeste terugkeerders komen aan zonder bezittingen en velen hebben nooit een voet in Afghanistan gezet omdat ze al generaties lang in het buitenland wonen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 48). Omwille van de afwezigheid van een sociale welvaartstaat is het hebben van een sociaal netwerk bij terugkeer naar Afghanistan van vitaal belang voor de re-integratie en toegang tot werk voor terugkeerders (EUAA, *Afghanistan Country focus*, januari 2026, p. 48).

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan noch uit de uiteenzetting en geciteerde informatie in het verzoekschrift, noch uit de landeninformatie aangehaald door verweerder worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend worden veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan worden veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdendeerd of dat hij behoort tot een groep van geïdendeerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

4.7.4.2. Verzoeker brengt geen elementen aan die tot een andersluidende conclusie kunnen leiden.

4.7.4.3. De Raad onderstreept dat *in casu* uit niets blijkt dat verzoeker in deze context op specifieke en persoonlijke wijze zou (riskeren te) worden geïdendeerd of dat hij behoort tot een groep van geïdendeerde personen. Verzoeker laat na enigszins aan te tonen dat hij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften. Hij toont dit evenmin aan door te wijzen op de grove mensenrechtenschendingen door en het 'schrikbewind' van de taliban, met inbegrip van een strikte en vergaande toepassing van de sharia.

Hierbij wordt nog volledigheidshalve aangestipt dat verzoeker niet aantoont dat hij bij terugkeer niet meer kan rekenen op enig familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan daar hij eerder aangaf dat zijn schoonzus, haar vader en haar twee kinderen nog in Afghanistan verblijven (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 4). Daarenboven verklaarde verzoeker dat hij nog drie à vijf keer per maand contact heeft met het gezin van zijn schoonzus (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 4).

4.7.4.4. Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM valt *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

4.7.5. Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Hij maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend. Het betoog van verzoeker en de door hem aangebrachte landeninformatie kan niet anders doen besluiten.

4.7.6. Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

4.8. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet

4.8.1. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c) van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd in vergelijking met de periode voordien, die gekenmerkt werd door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog interne gewapende confrontaties in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en verzetsgroepen, zoals het NRF en de AFF en anderzijds tussen de taliban en ISKP. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij er ook sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, (vermeende) tegenstanders, activisten, journalisten en aanhangers van ISKP. Daarnaast hebben er gewapende confrontaties plaats tussen Afghanistan en Pakistan, voornamelijk langs grensgebieden.

Sinds de machtsovername door de taliban is het niveau van willekeurig geweld en het aantal burgerslachtoffers in Afghanistan significant gedaald. Het lagere niveau van willekeurig geweld dat zich doorzette in 2022 werd bevestigd door een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten in 2023, 2024 en 2025.

Uit de meest recente *Country Focus* van EUAA van januari 2026 blijkt dat de daling van het geweldsniveau in Afghanistan zich ook in 2025 heeft doorgezet. Zowel het aantal geweldsincidenten als het aantal burgerslachtoffers is in 2025 verder gedaald in vergelijking met de voorgaande periode. Het aantal incidenten van “*violence against civilians*” wordt bovendien grotendeels toegeschreven aan de *de facto*-autoriteiten, waarbij het gaat om arrestaties, het gebruik van excessief geweld, onder andere bij het bestrijden van criminaliteit, maar ook gevallen waarin de naleving van de sharia wordt afgedwongen, het viseren van medewerkers van de voormalige Afghaanse overheid en hun familieleden en van leden van verzetsgroepen. De provincie Paktika kende in de periode van 1 oktober 2024 tot 30 november 2025 het hoogste aantal burgerslachtoffers (67), gevolgd door Kandahar (48) en Badakhshan (37).⁴

In 2025 vormden het NRF en andere verzetsgroepen geen significante bedreiging voor de territoriale controle van de *de facto*-talibanautoriteiten. Het merendeel van de aanvallen van verzetsgroepen, in de vorm van “*battles*” en “*explosions/remote violence*”, vond plaats in de provincies Kabul, Kunduz en Herat. Hoewel deze aanvallen zijn gericht tegen de *de facto*-veiligheidstroepen, blijkt tevens dat burgers hiervan het slachtoffer

kunnen zijn. Het aantal burgerslachtoffers blijft evenwel beperkt. Hieruit kan worden besloten dat de Afghaanse verzetsgroepen op beperkte schaal blijven doorgaan met doelgerichte aanvallen op de *de facto*-autoriteiten, doch dat er in 2025 geen sprake was van een significante toename van deze aanvallen en/of het aantal burgerslachtoffer ten gevolge van deze aanvallen.

ISKP daarentegen viseert zowel de *de facto*-autoriteiten, als burgerdoelwitten, zoals religieuze minderheden of bepaalde profielen. ISKP gebruikt tactieken, zoals zelfmoordaanslagen, bermbommen, magnetische bommen en "*targeted killings*". Na gerichte acties door de taliban wordt de operationele capaciteit van ISKP als beperkter beschouwd en is er een significante daling van het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen. In 2025 vormde ISKP evenmin een significante bedreiging voor de territoriale controle van de *de facto*-talibanautoriteiten. Hoewel veel van de acties en aanslagen door ISKP gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke "*collateral damage*" onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 58-60).

In 2025 vonden er confrontaties plaats tussen de *de facto*-autoriteiten en de Pakistaanse veiligheidsdiensten, die stellen dat zij hierbij de zogenaamde 'Pakistaanse taliban' ('*Tehreek-e-Taliban*' (hierna: TTP)) viseren. Zij beschuldigen de taliban ervan dat zij de TTP een onderdak bieden. Hierbij voert het Pakistaanse leger ook luchtaanvallen uit. De confrontaties vonden voornamelijk plaats langs de grens tussen Pakistan en Afghanistan. Ook de meeste luchtaanvallen vonden daar plaats, al vond er ook een luchtaanval op Kabul-stad plaats. De *de facto*-talibanautoriteiten hebben deze Pakistaanse aanvallen proberen te beantwoorden met vergeldingsacties gericht tegen Pakistaanse grensposten. De meest getroffen gebieden zijn de grensdistricten van de provincies Nangarhar, Kunar en Khost. Tijdens deze confrontaties met het Pakistaanse leger, en bij luchtaanvallen van deze laatste, vielen in de grensregio's tientallen burgerslachtoffers. Hoewel bij de Pakistaanse aanvallen ook burgerslachtoffers vielen, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat de Pakistaanse veiligheidsdiensten Afghaanse burgers als doelwit hadden. Volgens VN-gegevens veroorzaakten gevechten tussen de Afghaanse *de facto*-autoriteiten en Pakistaanse veiligheidstroepen minstens 503 burgerslachtoffers in de periode van 10 tot 17 oktober 2025, waaronder 50 doden en 453 gewonden, voornamelijk door luchtbombardementen en grensoverschrijdende beschietingen. UNAMA registreerde voorlopig alleen al in het district Spin Boldak 17 burgerdoden en 346 gewonden. Volgens UCDP veroorzaakten incidenten waarbij Pakistan betrokken was in de referentieperiode van 1 oktober 2024 tot 30 november 2025 37 burgerdoden, waarvan 32 doden in Spin Boldak (provincie Kandahar).

Voorts blijkt wel dat deze Pakistaanse aanvallen zich voornamelijk concentreerden in oktober 2025 en dat er op 19 oktober 2025 een tijdelijk staakt-het-vuren werd afgesloten, hoewel er nadien nog sporadisch luchtaanvallen en gevechten in de grensgebieden tussen beide landen voorkwamen. Van grootschalige en langdurige gevechten met willekeurig geweld tegen burgers is dan ook geen sprake (EUAA, *Afghanistan - Country Focus*, januari 2026, p. 60-63).

De daling van het geweld heeft onder meer als gevolg dat de wegen significant veiliger zijn, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen. Na de machtsovername en het einde van het conflict is ontheemding ten gevolge van conflict of geweld vrijwel volledig gestopt. De ontheemding die momenteel nog plaatsvindt, is voornamelijk het gevolg van natuurrampen. Ten gevolge van incidenten met het Pakistaanse leger raakten in 2025 in een aantal grensdistricten van de provincies Nangarhar en Kunar ongeveer 7.500 personen ontheemd; in het district Spin Boldak (Kandahar) zouden 20.000 families zijn ontheemd als gevolg van Pakistaanse luchtaanvallen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 71). In 2025 is het aantal terugkeerders uit Pakistan en Iran sterk toegenomen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 46).

In Afghanistan is er heden geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van mei 2024 en is gelet op de informatie opgenomen in de *Afghanistan Country Focus* van EUAA van januari 2026 nog steeds actueel.

4.8.2. Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift en zijn aanvullende nota's geen informatie bij die een ander licht kan werpen op de voorgaande analyse en de geactualiseerde landeninformatie, zoals aangebracht door de commissaris-generaal op 2 maart 2026 neergelegde aanvullende nota.

Er wordt herhaald dat uit de beschikbare informatie blijkt dat sinds de machtsovername door de taliban het niveau van willekeurig geweld en het aantal burgerslachtoffers in Afghanistan significant is gedaald. Het lagere niveau van willekeurig geweld dat zich doorzette in 2022 werd bevestigd door een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten in 2023, 2024 en 2025. Waar verzoeker erop wijst dat het aantal

burgerslachtoffers sedert eind 2022 tot begin 2023 gestegen is in vergelijking met dezelfde periode in 2021-2022 doet dit geen afbreuk aan de vaststelling dat het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald is en het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard is.

Verzoeker betoogt *in fine* van zijn verzoekschrift dat er geen rekening werd gehouden met de almaar groeiende dreiging van de ISKP. Hij is van oordeel dat zij zich "wijdverspreid" in Afghanistan bevindt en dat de taliban er niet in slagen de invloed van deze brutale groepering in te perken.

De Raad herhaalt dat ISKP zowel de *de facto*-autoriteiten, als burgerdoelwitten, zoals religieuze minderheden of bepaalde profielen viseert, dat na gerichte acties door de taliban de operationele capaciteit van ISKP als beperkter wordt beschouwd en er een significante daling is van het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen. In 2025 vormde ISKP evenmin een significante bedreiging voor de territoriale controle van de *de facto*-talibanautoriteiten. Hoewel veel van de acties en aanslagen door ISKP gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke "*collateral damage*" onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 58-60). Het blijkt niet en verzoeker maakt ook niet aannemelijk dat hij behoort tot door ISKP geviseerde personen of groeperingen.

Waar verzoeker opnieuw een betoog voert over het gebrek aan (betrouwbare) informatie om een analyse over de veiligheidssituatie in Afghanistan te kunnen maken, wijst de Raad op wat hieromtrent wordt gesteld in punt 4.4.

Er dient nog te worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen.

4.8.3. Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

4.9. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.10. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de adjunct-commissaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden aangenomen, aangezien de bestreden beslissing niet in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop deze is gebaseerd. De motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

4.11. Waar verzoeker de schending van artikel 3 van het EVRM aanvoert, moet beklemtoond worden dat *in casu* het onderzoek wordt beperkt tot de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is niet aan de orde.

4.12. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt haar beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS uitvoerig werd gehoord. De Raad herhaalt dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud de mogelijkheid kreeg zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, hij kon nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hij heeft zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de adjunct-commissaris zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst en op alle dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

4.13. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, §1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig april tweeduizend zesentwintig door:

N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER